

Hồi Bảy

Nạn Nữ Lấy Chết Báo Thâm Thù

Do Nhân Kiệt thăm đoán, lão nhân áo đen này là Mẫn hộ pháp, mặc dù chàng mới gặp Thủy Hỏa Song Cơ lần đầu, nhưng sớm đã biết hai người một ưa mặc áo lục và một ưa mặc áo đỏ, nên giờ đây chàng nhận ra ngay ai là Thủy Cơ Tam Nguyên Nương, ai là Hỏa Cơ Giải Y Lôi.

Nếu so về nhan sắc thì Hỏa Cơ Giải Y Lôi hơn hẳn Thủy Cơ Tam Nguyên Nương, song về mặt phong tình thì Hỏa Cơ Giải Y Lôi lại không bì kịp Thủy Cơ.

Hỏa Cơ toàn thân y phục màu đỏ, mày cong mắt sáng, mũi thẳng má đầy, đôi môi như hoa lựu tháng năm, trông hết sức rực rỡ. Còn Thủy Cơ thì có đôi mắt mê hồn, mỗi khi liếc ngang ngύt dọc đều khiến người phiêu hồn lạc phách.

Do Nhân Kiệt tiến tới, thoáng khom mình nói:

- Ti chúc Công Tôn Tiết xin tham kiến nhị vị đường chủ!

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương dịu dàng hỏi:

- Chỗ ở có được không?

Do Nhân Kiệt buông thõng hai tay cung kính đáp:

- Hết sức rộng rãi thoải mái!

Hỏa Cơ Giải Y Lôi xen lời:

- Lúc ở phân đàn Tương Dương, người đi thăm dò tin tức của Tiêu Dao Thư Sinh và Thiên Sơn Tam Nghĩa ở nơi Đỗ Môn tú sĩ có phải là Công Tôn hộ pháp không?

Do Nhân Kiệt khom mình đáp:

- Chính ti chúc!

Hỏa Cơ lại hỏi tiếp:

- Người tiếp kiến Công Tôn hộ pháp phải chăng chính bản thân Đỗ Môn tú sĩ?

- Ti chúc không dám chắc, bởi ti chúc chưa từng gặp Đỗ Môn tú sĩ bao giờ, nhưng nghe khẩu khí của đối phương, dường như chỉ là một tên quân sự.

Lão nhân áo đen đứng sau Song Cơ bỗng hắng giọng nói:

- Chuyển đi Thượng Thái, Công Tôn huynh có nghe và thấy gì khác nữa không?

Do Nhân Kiệt thoáng giật mình, liền đề cao cảnh giác, bởi câu hỏi của lão này rất mập mờ, chẳng hiểu có dụng tâm gì khác nữa, bèn dè dặt đáp:

- Trong thời gian chờ đợi, ti chức ở suốt trong khách điểm Duyệt Lai do đối phương chỉ định, vì sợ bại lộ thân phận nên không hề bước chân ra ngoài, chẳng hay ý Mẫn hộ pháp muốn nói về phương diện nào?

Lão nhân áo đen lại hắng giọng:

- Công Tôn huynh đã ở tại khách điểm ấy bao lâu?

- Chẳng hai mươi ngày!

Kỳ thực chàng chỉ ở tại khách điểm Duyệt Lai ba đêm, sở dĩ chàng trả lời như vậy là kể cả thời gian đến Hồ Gia trại. Thế nhưng, tuy chàng trả lời mau mắn, song lòng lại có cảm giác không ổn, bởi lão quỷ này hỏi như vậy chẳng phải là vô cớ, nếu như lão đã biết chàng chỉ ở ba hôm tại khách điểm Duyệt Lai, chàng trả lời như vậy thì kể như đã bại lộ.

Do Nhân Kiệt lúc này tuy ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng hết sức lo âu, như một tội phạm chờ tuyên án, sẵn sàng ra tay liều mạng.

Nhưng lạ thay, lão nhân áo đen không hỏi gì thêm nữa, lúc này đang chau chặt mày, như suy tư điều gì đó.

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương lại hỏi:

- Lúc tiếp xúc với tên quản sự kia, Công Tôn hộ pháp có tỏ rõ địa vị của mình không?

Do Nhân Kiệt định thần, khom mình nói:

- Ti chức đã nói rồi, chính vì sợ bại lộ thân phận nên ti chức trong thời gian chờ đợi phải thận trọng thế kia. Thế nhưng, Đỗ Môn tú sĩ thần thông quảng đại, nếu muốn điều tra lai lịch ti chức thì cũng chẳng khó.

Hỏa Cơ Giải Y Lô lại xen lời:

- Thời gian lưu lại Thượng Thái không

(mất 2 trang, tập 4 trang 10-11)

tổng đàn này đã không còn là bí mật nữa. Vậy thì tin tức do ai đã tiết lộ?

Giờ đây qua sự kích động của chàng, hai nữ ma đầu lãnh đạo Nga Mi Đạo đường này đã quả quyết chính do Đỗ Môn tú sĩ đã giở trò.

Do Nhân Kiệt nghĩ đến ân sư đã có ý trừ khử Đỗ Môn tú sĩ, bèn thừa cơ nói:

- Nếu Đỗ Môn tú sĩ cả gan dám gây khó khăn cho bốn giáo, ti chức không tự lượng sức mình, xin được nhận lãnh đến Thượng Thái một chuyến để báo đền ơn tài bồi của nhị vị đường hcủ.

Lão nhân áo đen gật đầu:

- Công Tôn huynh mưu trí hơn người, so về nhân lực thật chẳng ai hơn được nữa.

Thủy Cơ lắc đầu:

- Việc ấy phải xin chỉ thị của các vị giáo chủ rồi mới quyết định được, nghe khẩu khí của đại giáo chủ và nhị giáo chủ, dường như đều có ý muốn thu dụng mấy người đó.

Do Nhân Kiệt nghe vậy không khỏi lo âu, hiện các ma đầu Đồ Môn tứ sĩ, Tụ Thủ Thần Y và Vu Khê lão quái thủy đều đứng độc lập, nếu một ngày nào đó thật sự đồng lõa với Thiên Ma Giáo thì chốn giang hồ ắt sẽ đầy gió tanh mưa máu.

Hiện tuy chỉ có mỗi mình chàng ở trong tổng đàn Ma giáo, luận địa vị cũng chỉ là một Hắc kỳ hộ pháp thấp bé, song chàng vẫn muốn bằng hết khả năng mình ngăn cản không cho việc ấy thành hiện thực.

Do Nhân Kiệt đang suy tính, bỗng nghe tiếng chuông nhịp nhàng một dài hai ngắn từ phía ma cung vọng đến, tổng cộng hai mươi một tiếng.

Thủy Cơ quay sang Hỏa Cơ nói:

- Tín hiệu truyền triệu của đại giáo chủ, Lôi muội hãy qua xem thử!

Đoạn lại quay sang Do Nhân Kiệt nói tiếp:

- Nơi đây tạm thời không còn việc của Công Tôn hộ pháp nữa!

Do Nhân Kiệt trở về nơi trú, vừa mới cầm quyển Nga Mi đao quyết lên, bỗng Đa Thích Diêm La lại mở cửa vách, châu mặt sang thấp giọng nói:

- Đường chủ triệu kiến về việc gì vậy?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Hồ huynh thử đoán xem!

(mất 2 trang, tập 4 trang 13-14)

chẳng có thiện cảm gì đối với lão tặc Đoan Mộc, cũng như Mẫn hộ pháp.

Chàng hồ hững đáp:

- Chỉ sẵn dịp hỏi chơi vậy thôi!

Đa Thích Diêm La bỗng đảo quanh mắt nói:

- Cô bé của Công Tôn huynh đâu?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không biết, có lẽ đi giặt áo quần rồi!

Đa Thích Diêm La cười khế:

- Giặt áo quần cho ai? Chưa chắc đâu!

Do Nhân Kiệt vội đánh trống lảng:

- Hồ huynh đừng trêu chọc nữa! À, phải rồi, tại hạ suýt nữa đã quên thỉnh giáo Hồ huynh một điều. Hồ huynh có quen với vị Hắc kỳ hộ đàn phụ trách kiểm tra vào ở ngoài cốc không?

- Có phải phò mã gia không?

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Ai là phò mã gia?

Tiêu Dao Thư Sinh cười nói:

- Thì Long lão đệ phụ trách kiểm tra sự ra vào chứ ai? Công Tôn huynh không phải hỏi y sao?

- Sao lại gọi là phò mã gia?

- Thật đơn giản, y với ả họ Đào trong Tứ Tỳ... còn hai vị đường chủ thì với tam...

Lão bỗng im bặt, mặt mày biến sắc. Do Nhân Kiệt quay phắt lại nhìn ra ngoài, thì ra nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Người xô cửa vào chính là Dâm Tỳ Đào Bách Hợp.

Dâm Tỳ bước vào thạch thất, tươi cười nói:

- Đường chủ cho mời!

Do Nhân Kiệt buông quyền đao quyết xuống, đứng lên đi theo ra khỏi thạch thất, ra đến bên ngoài, Dâm Tỳ bỗng ngoảnh lại cười nói:

- Ả nha đầu Như Ý không vừa ý hộ pháp ở chỗ nào vậy?

Do Nhân Kiệt ngớ người:

- Đâu... có gì... À, cô nương hỏi vậy... nghĩa là sao?

Dâm Tỳ bụm miệng cười:

- Vậy chứ sao đêm qua mỗi người ngủ một nơi?

Do Nhân Kiệt vờ thản nhiên cười nói:

- Nếu mai này bảy chiêu đao pháp của ti chức không đạt, cô nương có chịu trách nhiệm không?

Dâm Tỳ cười ngặt nghẽo:

- Ôi, thật là đáng tiếc quá!

Do Nhân Kiệt ngớ ngác:

- Gì mà đáng tiếc?

- Nói ra hộ pháp chớ hối hận, pho đao pháp của hộ pháp được miễn khảo nghiệm trong một thời gian, chưa biết hoãn đến ngày nào, như vậy... đêm qua... hai người... có đáng tiếc không chứ?

Do Nhân Kiệt nhếch môi cười:

- Ti chúc đâu có biết!

Nghĩ lại thấy không đúng, liền nói tiếp:

- Đã có quy định thì phải cùng giữ, tại sao một mình ti chúc lại ngoại lệ?

Dâm Tỳ chỉ tay về phía cửa Phù Dung Sảnh, cười nói:

- Hãy vào đó mà hỏi đường chủ!

Lần này chỉ có Thủy Cơ Tam Nguyên Nương cùng Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh chờ trong sảnh đường, thấy Do Nhân Kiệt bước vào, Thủy Cơ Tam Nguyên Nương nhoẽn cười nói:

- Hôm sau đã là Trừ tịch, mà còn phải làm nhọc đến hộ pháp, thật hết sức đáng tiếc!

Do Nhân Kiệt mừng rỡ, vội khom mình đáp:

- Đường chủ đã quá lời!

Thủy Cơ tắt nụ cười, khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Việc là thế này... Hàng năm vào lúc này, các phân đàn đều phải mang nộp cho tổng đàn tám phần mười thu nhập trong năm, chẳng ngờ năm nay có vài nơi đã xảy ra biến cố, theo tin vừa nhận được, bốn phân đàn gồm Ba Đông, Giang Lăng, Hoàng Cương và Tương Dương đều bị chặn cướp xe bạc giữa đường. Nghe đâu bọn cướp thấy đều mặc áo đen và khăn đen che mặt, hành động nhanh chóng và thủ đoạn tàn bạo, người nào võ công cũng cao thâm khôn lường, nhân viên áp tải không một ai sống sót.

Do Nhân Kiệt sửng sốt:

- Đều bị cướp cùng một lúc ư?

Thủy Cơ gật đầu:

- Phải, đều xảy ra cách đây ba hôm.

- Có biết lai lịch đối phương không?

- Không chút manh mối!

- Bây giờ có cần ti chúc đến Thượng Thái một chuyến nữa không?

- Hừ, đến đó làm gì? Ba vị giáo chủ đều nhất quyết cho rằng kẻ đáng nghi ngờ nhất chính là Đỗ Môn tú sĩ!

Do Nhân Kiệt thầm thở phào, tạ ơn trời đất, vậy là mấy đại nha đầu kia không còn khả năng hòa nhập với Thiên Ma Giáo nữa rồi!

Chàng bèn gật đầu tiếp lời:

- Quả là rất có thể, nếu là kẻ khác không thể nào đắc thủ dễ dàng vậy được.

- Bây giờ quyết định mỗi đường phái ra một hộ pháp tháo vát, do tổng cung Thích hộ giáo suất lĩnh, đêm nay khởi hành, trước tiên đến Hoàng Cương, rồi sang Giang Lăng, Ba Đông và Tương Dương, lần lượt tra hỏi về tình hình biến cố và số bạc tổn thất. Theo lời Mẫn hộ pháp, trong số hơn hai mươi vị hộ pháp của bốn đường, tuy về mặt võ công thành tựu khác nhau nên mỗi người có sở trường riêng, nhưng nếu xét về năng lực thì Công Tôn hộ pháp trội hơn hẳn, mong là Công Tôn hộ pháp hãy cố gắng, nếu phen này điều tra ra manh mối, chức vị khác thì bốn đường không dám đảm bảo, một vị Bạch kỳ hộ pháp thì bốn đường kể như đã hứa chắc.

Do Nhân Kiệt vội khom mình ra chiều cảm kích:

- Mọi sự đều nhờ đường chủ giúp cho!

Canh ba đêm ấy, bốn người bắt đầu khởi hành.

Thích hộ giáo mà Thủy Cơ đã nói là Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang, người do Kim Bút đường chọn là một Huỳnh kỳ hộ pháp tên Tiền Xung Ngô, ngoại hiệu Đoạt Hồn Kim Tiêu, Huyết Chưởng đường là một Bạch kỳ hộ pháp, tên là Hạ Thủ Đạo, ngoại hiệu Tam Mục Thần Ưng, điều đáng mừng là hai người này đều chưa từng gặp Ác Quân Bình bao giờ.

Đồng thời, chẳng rõ do ảnh hưởng của Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang, hay là cấp trên cho là ba người đều đáng tin cậy, lần này đi ra chẳng những không qua thủ tục kiểm tra mà cũng chẳng bị bịt mắt. Nhưng vì trời quá tối và đường núi khó đi, dù Do Nhân Kiệt đã vận dụng hết tâm thần cũng chỉ đại khái nhớ được phương hướng mà thôi.

Lúc trời sáng thì đã ra khỏi khu vực núi, đến một tiểu trấn có tên là Tân Đàn Phố.

Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang hình như không vui về nhiệm vụ của chuyến đi này, trên đường cứ chau mặt mày không nói một lời.

Khi đến tiểu trấn, vội vã tìm quán nghỉ chân, gọi nhiều rượu thịt ăn uống hả hê, như thể đã đến địa điểm rồi.

Do Nhân Kiệt thấy vậy không khỏi cười thầm, hạng người như vậy mà Thiên Ma Giáo lại phái ra hành sự, thật chẳng hiểu ra làm sao cả.

Gần hai giờ sau, bốn người mới tiếp tục lên đường, khoảng giờ mùi thì qua khỏi Tam Khê khẩu, một tiểu trấn khác đã hiện ra trong tầm mắt, xem điệu vẻ của Thích đại hộ giáo, dường như lại có ý nghỉ chân nữa.

Chỉ thấy y ngoảnh lại nhìn Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô hỏi:

- Phía trước có phải Bạch Sa phố không?

Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô đáp:

- Vâng!

Hoa Hoa công tử mặt tươi tỉnh:

- Nghe đầu phong kê của Bạch Sa phố rất ngon, có đúng vậy không?

Đoạt Hồn Kim Tiêu gật đầu:

- Dường như có nghe nói!

Thế là một bữa ăn phong kê tại Bạch Sa phố lại tốn hết hơn một giờ. Sau đó trời đã tối, theo ý của Hoa Hoa công tử thì chuyến đi này của họ là điều tra vụ án cướp chứ không phải đi cứu hỏa, không cần thiết phải vất vả đi đêm. Vị đại hộ giáo này sau khi ngược lên nhìn trời, dứt khoát quyết định nghỉ đêm tại Bạch Sa phố.

Hôm sau rời khỏi Bạch Sa phố, chiều tối thì đến Thạch Khôi Diêu, lộ trình không đầy sáu mươi dặm, vậy mà lại đi suốt một ngày trời. Thạch Khôi Diêu cách Hoàng Cương chừng tám mươi dặm, với cước trình của họ, nếu đi một cách đàng hoàng thì chỉ hơn một giờ là đến, nhưng Hoa Hoa công tử lại cho là không cần thiết, theo ý thì thời gian đến tốt hơn hết là vào lúc hoàng hôn, bấy giờ trong phân đàn ắt đã xong mọi sự, bày sẵn tiệc rượu chờ họ đến hưởng dụng.

Trưa hôm ấy đến Ngạc Thành, ăn uống nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục lên đường. Ngạc Thành chỉ cách Hoàng Cương bởi một con sông Hán Thủy, qua sông không lâu thì thành Hoàng Cương đã hiện ra trong tầm mắt.

Bốn người vừa đi vừa cười nói, bỗng thấy một kỵ mã phóng đến như bay trên đường cái quan phía trước, trên ngựa là một hán tử võ phục lam, chẳng rõ có điều chi khẩn cấp, gã hán tử ấy chỉ lo cúi đầu giục ngựa phi nhanh, hoàn toàn chẳng màng đến trên đường có kẻ khác hay không.

Hoa Hoa công tử chau mày:

- Tên này...

Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô bỗng lách người đứng cản giữa đường, vung tay lớn tiếng nói:

- Có phải Tỉnh hộ đàn không? Dừng lại đã!

Con ngựa sợ hãi hí vang và đứng thẳng lên, suýt nữa đã hất gã hán tử áo lam xuống đất.

Đoạt Hồn Kim Tiêu tiến tới hỏi:

- Tỉnh hộ pháp hốt ha hốt hãi thế này, phân đàn đã xảy ra việc gì phải không?

Hán tử áo lam phóng xuống ngựa, thở hào hển nói:

- Báo cáo hộ pháp, nguy to rồi...

Đoạt Hồn Kim Tiêu sầm mặt, khẽ quát:

- Việc gì từ từ mà nói.

- Vâng! Việc là thế này... đêm qua bỗng có người... đưa đến một bức thư cảnh cáo bảo bốn... bốn phân đàn nếu không... làm đúng theo lời trong thư thì...

Đoạt Hồn Kim Tiêu nôn nóng ngắt lời:

- Người đó ra sao?

- Trong tối không trông thấy rõ.

- Thân thủ thế nào?

- Trong phân đàn không ai sánh kịp!

- Bức thư ấy đâu?

- Tiểu nhân có mang theo đây!

Hán tử áo lam từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy vàng, hai tay run run đưa ra.

Đoạt Hồn Kim Tiêu đón lấy, đoạn đưa tay chỉ Hoa Hoa công tử nói:

- Ra mắt Thích hộ giáo chưa?

Hán tử áo lam vội đến gần khom mình nói:

- Ti chúc Tỉnh Đăng Nguyên xin khấu kiến hộ giáo!

Đoạt Hồn Kim Tiêu lại đưa tay chỉ hai người nói tiếp:

- Hai vị này là Hạ hộ pháp ở Huyết Chưởng đường và Công Tôn hộ pháp ở Nga Mi Đạo đường.

Hán tử áo đen lại khom mình thi lễ:

- Tham kiến nhị vị hộ pháp!

Hoa Hoa công tử lấy mảnh giấy vàng trên tay Đoạt Hồn Kim Tiêu. Hạ Thủ Đạo và Do Nhân Kiệt cũng xúm lại xem, chỉ thấy trên giấy viết:

“Gởi phó phân đàn chủ phân đàn Hoàng Cương Thiên Ma Giáo, hôm trước chặn lấy xe bạc chỉ là một cảnh cáo nhỏ, kể từ nay phân đàn phải đổi lại là Thiên Đạo Giáo và chờ lệnh mới, nếu cả gan dám chống lại, giết hết không tha một mạng! Thiên Đạo Giáo chủ Tiêu Dao Thư Sinh Liễu Tử Phong cần bạch.”

Hoa Hoa công tử và Tiền Hạ hai người khi xem đến cuối thư, tựa hồ đều giật mình kinh hãi.

Do Nhân Kiệt tin chắc bức thư này nhất định là do người khác mạo danh, quyết chẳng phải thủ bút của ân sư. Bởi Tiêu Dao Thư Sinh cả đời đàm bạc danh lợi, nếu muốn tiêu diệt ma giáo, thiếu gì phương cách, hà tất sử dụng hạ sách thế này.

Hoa Hoa công tử quay sang Tỉnh Đăng Nguyên hỏi:

- Người giữ chức vụ gì trong phân đàn Hoàng Cương?

Đoạt Hồn Kim Tiêu đáp thay:

- Bạch kỳ hộ đàn!

Hoa Hoa công tử hỏi tiếp:

- Người định mang bức thư này đến đâu?

Tĩnh Đăng Nguyên đáp:

- Mang đến phân đàn Võ Ninh, chuyên trình tổng đàn xin chỉ thị ứng phó!

Hoa Hoa công tử gạt đầu, trao trả thư và nói:

- Vậy thì hãy đi nhanh, khi chuyển trình chớ nói là bổn tọa đã xem qua bức thư này rồi!

Khi Tĩnh Đăng Nguyên đi khỏi, Hoa Hoa công tử buông tiếng thở dài, quay sang ba người nói:

- Chúng ta đi thôi!

Trong phân đàn Hoàng Cương tràn ngập mây sầm, chủ trì phân đàn này là hai huynh đệ, ngoại hiệu trên chốn giang hồ trước kia là Huê Dung Song Bảo, lão đại là Đàm Lập Ngôn, ngoại hiệu Muội Hồ Lô, lão nhị Đàm Lập Đức, ngoại hiệu Vô Bất Vị. Hai huynh đệ này có sức mạnh kinh người, một ngón tay có thể nhắc bổng ba trăm cân nặng. Hai người đã có ngoại hiệu là Song Bảo, tất nhiên tâm kế trí lực phải hơn người.

Hai huynh đệ đang đứng ngồi không yên bởi bức thư cảnh cáo, giờ thấy hộ giáo tổng đàn đến nơi, vui mừng khôn xiết, lập tức giết gà mổ dê chiêu đãi.

Hoa Hoa công tử vốn trong lòng không vui, nhưng thấy hai anh em họ Đàm đều có phụ nhân đẹp như hoa, lập tức mặt mày rạng rỡ.

Y hơn hử nói:

- Nào, nào, tất cả mọi người hãy ngồi vào bàn, bữa cơm cuối năm phải cùng ăn chung mới vui, rất hiếm khi có cơ hội như thế này. Nào, còn hai vị đại tẩu nữa, cũng xin mời chung bàn, đều là người nhà cả, không cần phải câu nệ, ăn tết chứ không phải làm việc công, đừng phân biệt cao thấp to nhỏ gì cả...

Lệnh của Huỳnh kỳ đại hộ pháp, thử hỏi ai dám chống lại?

Hai huynh đệ họ Đàm cho gọi phụ nhân đến, cùng ngồi vào bàn, còn hai hộ đàn cùng sáu bảy tên giáo đồ thì ngồi một bàn khác.

Phụ nhân của hai huynh đệ họ Đàm đều còn rất trẻ.

Tính nết của hai người cũng khác hẳn nhau. Đàm nhị nương tử khá lịch thiệp, y thị chẳng những nói cười vui vẻ mà còn chủ động mời rượu Hoa Hoa công tử một lần.

Còn Đàm đại nương tử thì hết sức e thẹn, luôn nép sát vào trượng phu, cúi đầu lặng thinh không nói một lời.

Rượu qua ba tuần, đôi mắt hiếu sắc của Hoa Hoa công tử có vẻ không an phận, luôn liếc nhìn về phía Đàm đại nương tử. Tuy nhiên, y đã không hoàn toàn quên mất thân phận mình, cho đến khi tan tiệc không hề có thêm cử chỉ sàm sở nào khác.

Hôm sau, Hoa Hoa công tử triệu tập ba hộ pháp lại, bắt đầu nghiên cứu về vụ cướp bạc hôm trước, và bức thư cảnh cáo là kiệt tác của ai, cần phải ứng phó ra sao?

Đang khi thảo luận, bỗng tên Huỳnh kỳ hộ đàn hốt hãi chạy vào nói:

- Báo cáo hộ giáo, phân đàn chủ đã... đã...

Hoa Hoa công tử biến sắc mặt, đứng phắt lên hỏi:

- Đã sao hả?

- Đã chết rồi!

- Từ bao giờ? Chính hay phó phân đàn chủ?

Do Nhân Kiệt chợt động tâm, chàng đoán kẻ chết nhất định là lão đại Đàm Lập Ngôn, nếu chàng đoán không sai, Đàm đại nương tử hẳn cũng đã ra đi theo chồng rồi.

Sự thật chứng minh, chàng đã hoàn toàn đoán đúng.

Tên Huỳnh kỳ hộ đàn giọng dứt quãng nói:

- Dường như đã xảy ra tối qua sau khi tan tiệc, người chết là đại phân đàn chủ và... đại phu nhân cũng... đã bị sát hại.

Hoa Hoa công tử đập tay lên bàn quát:

- Tặc tử thật là to gan, biết rõ bốn tọa đang có mặt tại đây mà còn dám lộng hành như vậy, chẳng phải tạo phản là gì?

Do Nhân Kiệt thầm cười khẩy, tục ngữ có câu “Thỏ không ăn cỏ bên hang”, vậy mà đại hộ giáo người ngay cả thuộc hạ mình cũng chẳng buông tha, và còn ra tay tàn độc đến vậy, có khác gì tạo phản đâu!

Hoa Hoa công tử giận dữ nói tiếp:

- Còn phát hiện gì khác nữa không?

Tên Huỳnh kỳ hộ đàn lắc đầu:

- Không! Không thấy thương tích trên tử thi, chỉ biết dường như đã chết bởi một thứ chưởng lực nội gia khá thâm hậu...

Hoa Hoa công tử quay sang ba hộ pháp hỏi:

- Các vị nhận thấy sao?

Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiên Xung Ngô khom mình đáp:

- Theo ti chức thì đây rõ ràng là một hành động tạo uy tín của Thiên Đạo Giáo, bởi có lẽ họ đã phát hiện phân đàn này sau khi nhận được thư cảnh cáo, đã không chấp hành theo chỉ thị của họ.

Hoa Hoa công tử gật đầu:

- Nhận xét đúng vô cùng!

Đoạn lại quay sang Tam Mục Thần Ứng Hạ Thủ Đạo hỏi:

- Hạ hộ pháp nhận thấy sao?

Tam Mục Thần Ứng cung kính đáp:

- Theo ti chức thì ở lâu nơi đây vô ích, việc xảy ra tại đây phân đàn có thể tự tường trình với tổng đàn và chờ chỉ thị. Hiện tại việc cần kíp nhất là chúng ta hãy tức khắc đến các phân đàn Giang Lăng, Ba Đông và Tương Dương, xem tình hình ra sao rồi liệu cách ứng phó thích đáng.

Hoa Hoa công tử gật đầu, lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Công Tôn hộ pháp còn ý kiến gì nữa không?

Do Nhân Kiệt nghe xong những lời của Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo, biết hai người cũng có ý nghĩ như mình về vụ huyết án đêm qua, bởi một người thì “hóa giải”, một người thì “kiến nghị” rõ ràng đều có ý bênh vực cho vị đại hộ giáo này. Hai người đều khôn khéo xiểm nịnh y, chẳng lẽ chàng lại thua kém họ hay sao?

Bèn thoáng khom mình nói:

- Ti chức thấy Hạ hộ pháp nói rất phải, không nên chậm trễ, chúng ta hãy tức khắc lên đường là hơn!

Hoa Hoa công tử hết sức hài lòng, quay sang tên Huỳnh kỳ hộ đàn nghiêm nghị nói:

- Đã nghe rõ chưa? Hãy lập tức phi báo tổng đàn, chúc phân đàn chủ do Đàm lão nhị thăng nhậm, phó phân đàn chủ do người tiếp nhiệm, giờ đây hãy đi chuẩn bị bốn ngựa cho bốn tọa.

Phân đàn Giang Lăng cũng gặp tình trạng giống hệt như phân đàn Hoàng Cương, sau khi tiền bạc bị cướp, cũng nhận được một bức thư cảnh cáo với nội dung y như phân đàn Hoàng Cương, không khác một chữ.

Đến Ba Đông thì cũng y như vậy.

Giờ đây vấn đề quả là nghiêm trọng, chẳng kể Thiên Đạo giáo chủ là ai, sự hiện hữu của Thiên Đạo Giáo đã quá rõ ràng.

Hoa Hoa công tử lúc này không còn chủ trương gì nữa, còn Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo đúng là hai tên nô tài cao cấp, mọi sự đều ỷ lại vào Hoa Hoa công tử, không có chủ kiến gì.

Về vị Thiên Đạo giáo chủ kia, mặc dù Do Nhân Kiệt có nghĩ đến một người, nhưng lẽ nào chàng lại tận tâm đối với Thiên Ma Giáo?

Giờ đây, bốn người lên đường đến Tương Dương. Trên đường Hoa Hoa công tử bỗng thụt lại một bước, đi sóng vai với Do Nhân Kiệt, truyền âm hỏi:

- Nghe đâu Tô phân đàn chủ Tương Dương rất là... tuyệt diệu, có đúng vậy không? Do Nhân Kiệt cũng truyền âm đáp:

- Ti chúc không rõ lắm!

Hoa Hoa công tử kinh ngạc:

- Công Tôn hộ pháp chẳng phải từng là phó phân đàn chủ Tương Dương một thời gian ư?

Do Nhân Kiệt cố nhẫn nhịn:

- Vâng, nhưng ti chúc với Hóa Cốt mỹ nhân không hợp nhau, nếu không thì ti chúc đâu bị điều về tổng đàn.

Hoa Hoa công tử ra chiều cụt hứng, bèn không nói gì thêm nữa.

Hôm ấy, bốn người nghỉ lại tại thành Quy Châu.

Quy Châu là một thành thị lớn, trong thành có phân điểm Thích Ký Ngân hiệu, nên đêm hôm ấy bốn người không vào trọ khách điểm.

Thiếu chủ nhân giá lâm, đương nhiên là sự tiếp đãi hết sức chu đáo.

Hôm sau, Hoa Hoa công tử báo chưởng quầy lấy đến năm trăm lạng bạc, thưởng cho mỗi hộ pháp một trăm, còn lại hai trăm để tiêu dùng trên đường.

Do Nhân Kiệt nhận lấy một trăm lạng bạc, thầm cười mai mỉa nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân đã khiến nhiều người thích xiểm nịnh quyền quý.

Rời khỏi Quy Châu đi về hướng bắc, bởi trên đường không có thị trấn lớn, không chỗ ăn chơi nên bốn ngày sau đã đến Tương Dương, khi vào thành thì trời đã hoàng hôn.

Trên đường đến Đại Quan Viên ở bắc thành, thấy người đi đường chỉ chỗ xầm xì và nhìn bốn người với ánh mắt sợ sệt.

Do Nhân Kiệt chợt động tâm, vội quay sang Hoa Hoa công tử nói:

- Có lẽ Đại Quan viên đã xảy chuyện rồi, chúng ta hãy đi nhanh đến xem thử.

Hoa Hoa công tử kinh ngạc:

- Sao Công Tôn hộ pháp lại biết?

- Ti chức đã ở đây một thời gian, biết dân ở đây rất sợ dính líu đến chuyện thị phi, nếu không xảy ra sự kiện trọng đại, không bao giờ lại có vẻ như vậy.

Hoa Hoa công tử gật đầu:

- Vậy thì hãy đi nhanh lên!

Bốn con tuấn mã lao đi như bay.

Quả đúng như dự đoán của Do Nhân Kiệt, khi bốn người còn cách cổng Đại Quan viên hơn trăm bước, đã nghe tiếng quát tháo ầm ĩ từ trong vọng ra.

Bốn người cùng phi thân xuống ngựa, lao nhanh vào Đại Quan viên. Ngoài cửa, khắp nơi đầy máu, một lão nhân áo đen sóng sượt nằm ngựa, mặt trắng bệch và hơi thở thoi thóp, chính là Bát Bộ Đàn Thối Tiêu Huê Tướng.

Hoa Hoa công tử chỉ tay nói:

- Người này là ai?

Đoạt Hồn Kim Tiêu đáp:

- Một Hắc kỳ hộ đàn của phân đàn này!

Đoạn quay sang hỏi:

- Bọn nào đang ở trong kia vậy?

Bát Bộ Đàn Thối trợn mắt, cất giọng yếu ớt nói:

- Vu Khê lão quái... các vị mau... lão quái ấy... quả danh bất hư truyền... hết sức lợi hại...

Nói đến đó, thở hắt ra một hơi dài, mắt nhắm lại, hồn lìa khỏi xác.

Hoa Hoa công tử sửng sốt nói:

- Vu Khê lão quái ư?

Do Nhân Kiệt rút đôi Tam Lăng thích ra, hồi hả nói:

- Lão quái ấy hẳn đến đâm tim ti chức, vì lúc ti chức ở đây, có dả thương một đường diệt của lão ấy bởi tranh chấp thương vụ...

Hoa Hoa công tử lưỡng lự:

- Lão quái ấy một thân Khảm ly huyền công, cương nhu tùy ý, hỏa hần tinh thâm, Công Tôn hộ pháp ứng phó nổi chăng?

Do Nhân Kiệt lạnh lùng đáp:

- Nếu là phúc thì chẳng phải họa, đã là họa thì có tránh cũng không khỏi. Lão quái ấy đã tìm Công Tôn mổ, đương nhiên Công Tôn mổ đành phải liều mạng hầu tiếp.

Nói đoạn chàng phi thân dẫn trước lao vào. Sở dĩ Do Nhân Kiệt liều lĩnh như vậy thật ra là vì lo cho Tô Kim Phụng, chàng nghĩ nếu chờ đến khi Hoa Hoa công tử quyết định, e rằng mấy người trong phân đàn thấy đều táng mạng rồi.

Lúc này, trên khoảng đất trống cạnh hồ sen ở hậu viện đang có năm người rượt đuổi nhau, xung quanh ngổn ngang tử thi, đa số là giáo đồ trong phân đàn.

Huỳnh kỳ hộ đàn Âm Dương Tiêu Giải Biện Phác hai mắt đỏ quạch, toàn thân bê bết máu, đang giao chiến với hai thiếu niên áo lam sử dụng đao.

Hai thiếu niên áo lam hiển nhiên là đệ tử của Vu Khê lão quái, thân thủ cả hai đều bất phàm. Âm Dương Tiêu thủ nhiều công ít, tình thế hết sức nguy cấp.

Đằng kia, Tô Kim Phụng tóc tai rối bời, mặt hoa tái nhợt đang bị một lão nhân áo xám cao gầy như ngọn trúc, mặt mày kiêu lạnh, năm ngón tay dài như vuốt chim, dồn đến không lối thoát, tình thế còn nguy cấp hơn cả Âm Dương Tiêu.

Do Nhân Kiệt đến thật kịp lúc, chàng quát như sấm rền:

- Tô phân đàn chủ chớ sợ, Công Tôn mỗ đã đến rồi đây!

Rồi thì hai tay vung động Tam Lăng thích, tung mình lao tới, tay trái Tam Lăng thích bảo vệ trước ngực, tay phải Tam Lăng thích nhắm huyết Tích Tâm nằm giữa xương sống lão quái đâm tới.

Dụng ý của chàng chỉ nhằm giải vây cho Tô Kim Phụng, với thành tựu như Vu Khê lão quái, đương nhiên chàng không có hy vọng đắc thủ.

Vu Khê lão quái quả nhiên danh bất hư truyền, tuy biết có người ám toán sau lưng, nhưng không hề có vẻ nao núng tránh né, đến khi mũi thích sắp chạm đến áo mới ung dung lách người và quay lại.

Hành động trước tiên của lão là nhìn thật kỹ Do Nhân Kiệt từ đầu đến chân, đoạn him híp mắt nhàn nhã nói:

- Lão đệ mới vừa nói lão đệ là ai?

Do Nhân Kiệt trầm giọng:

- Chính là kẻ mà lão quái đang tìm, Ác Quân Bình Công Tôn Tiết!

Vu Khê lão quái chồm chớp mắt vẻ chưa tin:

- Theo lời đồn thì Ác Quân Bình dường như đâu có thẳng thắn như vậy, có lẽ lão đệ đã bị người dối gạt, đứng ra chịu tội cho kẻ khác không phải?

Do Nhân Kiệt thấy Hoa Hoa công tử đã cùng Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo vào đến, nghe lão quái nói vậy bất giác giật mình kinh hãi, nếu ba người kia mà nghe được thì nguy to. Bởi trong giới võ lâm mọi người đều biết Ác Quân Bình là kẻ hiểm trá nhất, có lợi thì xáp vào, gặp hung thì lẩn tránh, chưa bao giờ biết đến lương tâm đạo nghĩa là

gì. Thử nghĩ một kẻ vô liêm sỉ như vậy mà hôm nay lại tỏ vẻ lỗi lạc hào sảng ở trước mặt Vu Khê lão quái thể này, chẳng quá là khác thường hay sao?

Chàng liền giả vờ buông tiếng đằng hắng, với giọng sắc lạnh nói:

- Lão quái nói chẳng sai. Công Tôn mỗ là người hết sức thận trọng, không bao giờ mạo hiểm. Thế nhưng, hắc hắc, đó là trong quá khứ, còn hôm nay thì... hắc hắc... hắc hắc... lão quái hãy mở to mắt ra mà nhìn, xem ai đã đến kia!

Vu Khê lão quái liếc mắt nhìn, thản nhiên hỏi:

- Ba tên tiểu tử kia là ai vậy?

Do Nhân Kiệt ha hả cười vang:

- Ba tên tiểu tử ư? Ha ha, lão quái khẩu khí to thật, để Công Tôn mỗ giới thiệu cho. Người đi sau bên trái là Hạ hộ pháp Bạch kỳ, thuộc Huyết Chưởng đường của bốn giáo. Bên phải là Tiền hộ pháp Huỳnh kỳ thuộc Kim Bút đường, còn người đi đầu là Hoa Hoa công tử Thích thiếu hiệp, Huỳnh kỳ thủ tọa đại hộ giáo trong tổng đàn.

Ba người kia lúc này đã đến gần, dĩ nhiên đã nghe hết những lời của Do Nhân Kiệt.

Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo thì không có gì, còn Hoa Hoa công tử được chàng tôn làm thủ tọa đại hộ giáo, liền ra chiều dương dương đắc ý.

Vu Khê lão quái lại liếc nhìn ba người vẻ mặt vẫn trơ lạnh nói:

- Họ là hộ giáo cũng được, hộ pháp cũng được, chẳng can gì đến lão phu. Lão phu chỉ hỏi lão đệ một điều, lão đệ có thật là Ác Quân Bình không?

Do Nhân Kiệt tức tối thầm mắng:

- Lão tặc thật là khốn kiếp!

Nhưng ngoài mặt thì cười khan nói:

- Nếu bây giờ Công Tôn mỗ bảo là không phải, tôn giá tin hay không?

Lão quái tiến tới một bước, gần giọng:

- Nếu vậy thì lão phu bắt buộc phải tin rồi! Người hãy chuẩn bị lên đường đi thôi!

Do Nhân Kiệt lùi ra sau một bước, nắm chặt đôi Tam Lăng thích, toàn thân giới bị, đồng thời đầu óc xoay nhanh tìm cách phá địch!

Hoa Hoa công tử bỗng tiến tới, giơ tay lớn tiếng nói:

- Tiền bối hãy khoan!

Lão quái ngoảnh lại lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử có điều chi?

Hoa Hoa công tử cười giả lả:

- Vu tiên bối là sao Bắc Đẩu trong giới võ lâm, đức cao vọng trọng, hai giới hắc bạch đều kính ngưỡng, Huỳnh kỳ Đoan Mộc hộ pháp của bốn giáo vẫn thường đề cập đến lão tiên bối.

Lão quái trợn mắt, lạnh lùng ngắt lời:

- Lão quỷ một tay ấy đã nói sao?

- Đoan Mộc hộ pháp bảo là bốn giáo tuy có đến hàng ngàn cao thủ gồm tam kỳ và bốn mươi tám phân đàn, nhưng thiếu mất một vị Vu lão, thật là một khiếm khuyết to tát, nên bốn giáo đã có ý đón nhận Vu lão từ lâu, ngặt vì tiên bối tung tích vô định, nên đến hôm nay vẫn chưa đạt được ước nguyện.

- Hấn nói nghe cũng hay đấy chứ!

Hoa Hoa công tử nghiêm giọng:

- Thích mỗ tuy bất tài, nhưng cũng là một hộ giáo, dám xin Vu tiên bối hãy tin lời nói của Thích mỗ hoàn toàn là sự thật.

Lão quái nheo mắt:

- Nếu lão phu đồng ý nhập giáo, sẽ cho lão phu danh nghĩa gì nào?

Hoa Hoa công tử khẳng định:

- Hộ giáo!

- Hộ giáo với hộ pháp có gì khác biệt?

- Hộ pháp thuộc tam đường, còn hộ giáo thì được ngồi ngang hàng với giáo chủ!

Lão quái trầm ngâm, dường như đã có chút động lòng.

Hoa Hoa công tử lại nói tiếp:

- Tại hạ được ba vị giáo chủ tài bồi, phong chức hộ giáo, cũng có thể chủ trương ít nhiều về mọi sự trong giáo, nếu Vu lão bằng lòng, chỉ cần gật đầu là xong.

Lão quái bỗng ngẩng lên hỏi:

- Ba vị giáo chủ của quý giáo phải chăng chính là Cửu Cung Tam Hồ khi xưa?

Hoa Hoa công tử thoáng biến sắc mặt:

- Tại hạ tuổi hãy còn trẻ, biết rất ít về các bậc tiên bối trong võ lâm khi xưa. Về xuất thân của ba vị giáo chủ bốn giáo, tại hạ giới hạn bởi danh phận, chưa có dịp thỉnh giáo, phải hay không, xin thứ cho khó thể phụng cáo, mong Vu lão thông cảm cho!

Lão quái lại lưỡng lự một hồi, sau cùng gật đầu kiên quyết nói:

- Vậy thì lão phu kể như đã nhập giáo, cũng chẳng tiện đòi hỏi gì nhiều, hãy bảo vị Công Tôn lão đệ tự hủy võ công...

Hoa Hoa công tử sửng sờ:

- Việc ấy...

Lão quái quắc mắt giận dữ:

- Không thể được chứ gì?

Hoa Hoa công tử như còn muốn phân bua gì đó, Đoạt Hồn Kim Tiêu đứng cạnh đã vội truyền âm nói:

- Lão ma đầu này rất khó thương lượng, một khi đã nói ra là không bao giờ thay đổi, hộ giáo chẳng cần phải tranh cãi với lão ta. Hơn nữa, mất một hộ pháp đổi lấy một hộ giáo thì cũng chẳng lợi gì cho bốn giáo, xin hộ giáo hãy suy nghĩ cẩn kẻo!

Hoa Hoa công tử ra chiều hết sức khó xử, nhất thời không sao quyết định được.

Do Nhân Kiệt tuy không nghe Đoạt Hồn Kim Tiêu nói gì, nhưng quan sát vẻ ngượng ngùng của Hoa Hoa công tử, chàng hiểu ngay tình thế trước mặt.

Thế là chàng vung mạnh tay trái, ngọn Tam Lăng thích nhắm ngay một cây dương to cách ngoài mười trượng bay vút đi.

Hành động quái dị của Do Nhân Kiệt đã khiến mọi người hiện diện thấy đều ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả.

Vu Khê lão quái chồm chớp mắt, thoáng vẻ tức giận hỏi:

- Lão đệ làm vậy là nghĩa gì?

Do Nhân Kiệt mỉm cười ung dung đáp:

- Trước đây trên chốn giang hồ có rất nhiều người chỉ mang hư danh mà không có thực học, họ đều có một điểm giống nhau là khi lâm sự thường hay huênh hoang hù dọa, chứ không dám thật sự động thủ, đối phó với hạng người ấy, Công Tôn mỗ có lẽ là chỉ dùng một ngọn Tam Lăng thích thôi!

Vu Khê lão quái cả giận quát:

- Tiểu tử ngươi muốn chết!

Chẳng thấy lão di động đôi chân, năm ngón tay như móc sắt đã từ ngoài xa, lẳng không chớp tới, xuất thủ nhanh đến hoa mắt.

Do Nhân Kiệt đã tính toán sẵn, lệ làng ngửa người tung ngược ra sau hơn bốn trượng, lộn nhào một vòng trên không, hai chân vừa chạm đất lại tung vọt lên, phóng đi như bay về phía hậu viện.

Hoa Hoa công tử quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ứng gật đầu nói:

- Chúng ta đi theo xem sao!

Tô Kim Phụng bỗng đi đến ngăn cản:

- Không được đâu!

Hoa Hoa công tử ngạc nhiên:

- Vì sao?

- Công Tôn hộ pháp hành động bí ẩn, tâm kế hơn người, dẫn dụ lão quái ra hậu viện hẳn là có dụng ý phi thường, nếu hộ giáo dẫn người đi theo, không chừng có thể làm hỏng kế hoạch ấy...

Hoa Hoa công tử ngỡ hai người chưa hết hiềm khích, Tô Kim Phụng cản ngăn chẳng qua là muốn cho Do Nhân Kiệt táng mạng, nên cũng không nói gì, đồng thời thừa cơ hội ngắm nhìn nàng Hóa Cốt mỹ nhân này một phen thỏa thích.

Hai thiếu niên áo lam lúc này đã ngưng chiến với Âm Dương Tiêu, thấy sư phụ đã rời khỏi hiện trường, sợ người của Thiên Ma Giáo trả thù, nên thừa lúc mọi người không chú ý, vội phi thân bỏ đi.

Tô Kim Phụng mời Hoa Hoa công tử cùng Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo vào Noãn các và gọi hai nữ tỳ lo trà nước mang đến, sau đó bảo Âm Dương Tiêu thu dọn tử thi.

Phân đàn Tương Dương giờ đây chỉ còn lại bốn người. Tô Kim Phụng, Âm Dương Tiêu và hai nữ tỳ.

Hoa Hoa công tử chẳng hề bận tâm đến sự thương vong thảm trạng của phân đàn, sau khi yên vị, y quay sang Tô Kim Phụng hỏi:

- Phân đàn này trong mấy ngày nay có nhận được một bức thư cảnh cáo không?

Tô Kim Phụng kinh ngạc:

- Hộ giáo sao lại biết?

- Thư cảnh cáo ấy không phải chỉ một nơi nhận được, bốn tọa phen này xuất ngoại chính là để tra cứu việc ấy, hãy mang bức thư ấy ra đây cho bốn tọa xem thử!

Tô Kim Phụng lấy bức thư cảnh cáo ra, nội dung vẫn giống như ở ba nơi Giang Lăng, Hoàng Cương và Ba Đông, thậm chí bút tích, loại giấy và kích cỡ cũng chẳng chút khác biệt.

Tô Kim Phụng hỏi:

- Thích hộ giáo cùng nhị vị hộ pháp đã điều tra được chút manh mối gì về Thiên Đạo Giáo này chưa?

Hoa Hoa công tử hắng giọng:

- Cũng điều tra được chút ít, nhưng... nếu khẳng định trong lúc này thì hãy còn quá sớm!

Tam Mục Thần Ưng bỗng xen lời:

- Đã lâu quá rồi mà hai người chưa thấy ai quay về, chúng ta nên phái người đi xem thử thì tốt hơn.

Vừa lúc ấy, Âm Dương Tiêu Giản Biện Phác bước vào.

Tô Kim Phụng liền khoát tay nói:

- Giản hộ đàn hãy ra sau xem thử, phải hết sức thận trọng, không nên xúc phạm lão quỷ ấy, đi mau về mau nhé!

Âm Dương Tiêu nhận lệnh lui ra, chừng một tuần trà sau, Âm Dương Tiêu trở vào báo cáo:

- Hậu viện chẳng có gì cả!

Tô Kim Phụng sửng sờ:

- Giản hộ đàn đã tìm đến đâu?

- Ti chúc từ đây tìm suốt đến ngoài sông hộ thành, chẳng thấy một bóng người mà cũng không một tiếng động...

Hoa Hoa công tử xen lời:

- Có phát hiện vết máu, áo vụn, binh khí gì không?

Âm Dương Tiêu lắc đầu:

- Không có gì cả!

Hoa Hoa công tử quay sang Tiền Hạ hai người nói:

- Nhị vị thấy có quái lạ không?

Đoạt Hồn Kim Tiêu trầm ngâm chốc lát mới nói:

- Như Tô phân đàn chủ đã nói, Công Tôn hộ pháp tâm kế hơn người, dẫn dụ lão quái rời khỏi hiện trường có lẽ là dựa vào địa lợi thoát thân cũng nên.

Tam Mục Thần Ưng không đồng ý:

- Khinh công của lão quái ngoài Thiên Sơn Tam Nghĩa, họ Thái ở Đại Thiên sơn trang, chỉ Lưu Tinh Cảnh Nguyệt trong Tứ Hữu là có thể sánh kịp. Lúc ở tại đây, hai người khởi bộ trước sau chỉ trong khoảng khắc, ti chúc không tin Công Tôn hộ pháp có khả năng thoát khỏi tay lão quái ấy.

Hoa Hoa công tử gật gù, nhưng lại nói:

- Thân thủ hai người khá chênh lệch, nếu như sống chết đã phân, sao vẫn chưa thấy lão quái trở lại đây?

Tam Mục Thần Ưng tiếp lời:

- Theo ti chức suy đoán, Công Tôn hộ pháp cũng chẳng phải tay vừa, rất có thể trong khi nguy cấp liều mạng, đã khiến lão quái thọ thương, lão quái vốn tâm cao khí ngạo, nên ngại không trở lại đây nữa.

Hoa Hoa công tử gật gù:

- Rất có thể lắm!

Trời tối dần, Do Nhân Kiệt với Vu Khê lão quái vẫn chẳng có tin tức gì cả.

Âm Dương Tiêu thắp bốn ngọn nến to trên bốn vách Noãn các, mọi người đàm luận một hồi, Tô Kim Phụng đứng lên nói:

- Giản hộ đàn hãy ở đây tiếp ba vị thượng sai, bốn tọa cùng hai nha đầu vào trong chuẩn bị thức ăn.

Ra khỏi Noãn các, ả nha đầu Tiểu Thanh bỗng run giọng khê gọi:

- Đại biểu tử...

Tô Kim Phụng gật đầu, thấp giọng nói:

- Được rồi, người đi đi!

Ả nữ tỳ Tiểu Thanh với Tô Kim Phụng từ quan hệ chủ tớ đã trở thành biểu tử muội, sau khi Tiểu Thanh bỏ đi, còn lại ả nữ tỳ Tiểu Bình theo sau Tô Kim Phụng đi tiếp về phía nhà bếp.

Trên đường, Tiểu Bình đảo mắt nhìn quanh, đoạn khê hỏi:

- Do thiếu hiệp không gặp nguy hiểm chứ?

Tô Kim Phụng lắc đầu, khê buông tiếng thở dài, không nói gì cả.

Trong Noãn các, nhóm Hoa Hoa công tử ba người đang tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, bỗng ngoài cửa bóng người nhấp nhোáng, Do Nhân Kiệt bước vào.

Dưới ánh nến, Do Nhân Kiệt lúc này trông thật thảm nảo, chiếc áo dài lam trên mình rách tơi tả, bên má trái bị rạch toác một đường, máu tươi hãy còn rỉ ra, bước chân chệnh choạng ra chiều hết sức mệt mỏi, song đôi mắt vẫn sáng ngời, lộ rõ nỗi mừng vui trong lòng.

Bốn người trong các sau khi nhìn rõ, đều kinh ngạc đến tột cùng.

Hoa Hoa công tử áp ứng hỏi:

- Công Tôn hộ pháp...

Nhưng chỉ nói được bấy nhiêu, không thể nào nói tiếp được nữa.

Đoạt Hồn Kim Tiêu bình tĩnh hơn, bèn tiếp lời:

- Công Tôn hộ pháp đã bị lão quái đuổi đến đâu vậy?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Dưới chân núi Long Trung!

Hoa Hoa công tử vội hỏi:

- Vậy lão quái có biết Công Tôn hộ pháp trở lại đây không?

Do Nhân Kiệt vẫn mỉm cười:

- Có lẽ không!

Hoa Hoa công tử ngạc nhiên:

- Biết là biết, không là không, sao lại có lẽ?

Do Nhân Kiệt cười nói:

- Vì ti chức xưa nay không tin lắm về thuyết quỷ thần, nên mới đoán như vậy, còn như người đã chết mà có thể biến thành ma quỷ thật, đó thì lại khác.

Hoa Hoa công tử sửng sốt:

- Công Tôn hộ pháp ý muốn nói... à...

Do Nhân Kiệt giờ ngọn Tam Lăng thích trong tay lên cười nói:

- Đây toàn là máu của lão quái ấy, mặc dù rất là tanh bẩn, nhưng ti chức không muốn lau đi.

Tam Mục Thần Ưng với vẻ hoài nghi và ganh tị nói:

- Công Tôn huynh không đùa đó chứ?

Do Nhân Kiệt lại cười:

- Nếu biết trước Hạ huynh nói như vậy, có lẽ tiểu đệ đã kéo tử thi của lão quái về đây, nhưng rất tiếc sau một phen khổ chiến, tiểu đệ thật không còn đủ sức...

Hoa Hoa công tử nôn nóng ngắt lời:

- Hãy mau thuật lại nghe xem!

Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh, khom mình đáp:

- Để ti chức đi gặp Tô phân đàn chủ xin chút thuốc kim sang rồi hãy trở lại đây thư thả báo cáo với hộ giáo.

Dứt lời, không chờ phản ứng của Hoa Hoa công tử, quay người bước nhanh ra khỏi Noãn các.

Giờ đây trong phân đàn này, người thật sự quan tâm đến chàng chỉ có một mình Tô Kim Phụng, lẽ đương nhiên chàng phải cho Tô Kim Phụng biết trước là chàng đã bình an trở về.

Tìm đến trong nhà bếp, vừa trông thấy chàng, Tô Kim Phụng sửng sốt đứng thừ ra tại chỗ, chàng ôm quyền cười nói:

- Phân đàn chủ cho xin chút thuốc kim sang!

Tô Kim Phụng một lúc sau mới định thần lại, quay sang nữ tỳ Tiểu Bình nói:

- Hãy đi lấy thuốc mang đến đây!

Sau khi Tiểu Bình đi khỏi, Do Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Đại tỷ ngạc nhiên lắm phải không?

Tô Kim Phụng lắc đầu:

- Không! Khi Do thiếu hiệp ném ra ngọn Tam Lăng thích là Kim Phụng đã biết thiếu hiệp định dùng Kim Bút chiêu pháp đối phó với lão quái, nên khi bọn họ định đi theo, Kim Phụng đã cản lại.

Đoạn khê buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tuy vậy, thiếu hiệp đi lâu thế này, thật khiến chẳng thể nào không lo lắng, lão quái ấy kết quả thế nào?

Do Nhân Kiệt khẽ cười:

- Kết quả chứng minh pho kỳ học võ lâm ấy cũng khá hữu dụng, và sự luyện tập cực khổ trong một năm qua của tiểu đệ không chút hoài phí.

Tô Kim Phụng chau mày:

- Thiếu hiệp đã đến bên kia chưa?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Rồi! Việc xin thuốc chính là lý do để tiểu đệ đến đây, ngoài việc cho biết bình an vô sự, tiểu đệ còn muốn cho đại tỷ biết một điều, tên tiểu tử họ Thích rất là hiếu sắc và thủ đoạn tàn độc. Lúc ở phân đàn Hoàng Cương, vì thỏa mãn thú dục, hắn đã nhẫn tâm hạ sát phu thê Đàm đại phân đàn chủ, nay có mặt tại đây e rằng...

Tô Kim Phụng gật đầu tiếp lời:

- Kim Phụng đã nhận thấy rồi!

Do Nhân Kiệt nghiêm giọng:

- Cho dù đúng như đại tỷ đã nói, Tiểu Thanh có thân thể đau buồn, đại tỷ cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, tiểu đệ vẫn phản đối thái độ tiêu cực trước nay của đại tỷ. Hôm nay trừ được Vu Khê lão quái, tiểu đệ đã có niềm tin về võ công của mình, nếu đại tỷ không phản đối, nhân cơ hội này tiểu đệ muốn phân cao thấp với tên tiểu sắc ma ấy.

Tô Kim Phụng ngẩng lên, bỗng nói:

- Thuốc đã mang đến rồi!

Do Nhân Kiệt biết giữa chủ tớ họ không cần phải giữ bí mật, bèn nói tiếp:

- Ý đại tỷ thế nào?

Tô Kim Phụng vừa bó thuốc cho chàng vừa nói:

- Lát nữa tại tiệc rượu, Kim Phụng sẽ tìm cách trao cho thiếu hiệp một phong thư, nhưng phải đến sáng hôm sau mới được mở xem một mình, nhớ là tuyệt đối không được sớm hơn.

- Tiểu đệ nhất định giữ lời, nhưng đó là một việc khác, còn về lời đề nghị của tiểu đệ, xin đại tỷ hãy trả lời cho biết.

- Tất cả đều được trả lời trong phong thư ấy.

Do Nhân Kiệt sửng sốt:

- Vậy từ nay...

Tô Kim Phụng đẩy chàng một cái:

- Bỏ thuốc xong rồi, hãy đi mau, kéo gây cho họ nghi ngờ thì phiền phức lắm!

Do Nhân Kiệt về đến Noãn các, Hoa Hoa công tử đã chờ đến sốt ruột, vừa thấy chàng đi vào, chưa mời ngồi đã giục:

- Nói mau! Nói mau!

Do Nhân Kiệt ung dung mỉm cười nói:

- Kể ra thật là đơn giản, lão quái võ công tuy cao, nhưng hàm dưỡng thì chẳng ra gì cả, ti chúc thắng được phen này chỉ nhờ vào mưu kế thôi!

Hoa Hoa công tử thắc mắc hỏi:

- Mưu kế gì mà hiệu nghiệm vậy?

- Diệu kế của ti chúc gồm có ba phần theo thứ tự là khích tướng, làm mỗi mệ, gây hoang mang rồi hạ sát.

Hoa Hoa công tử nheo mắt hỏi:

- Khích tướng và làm mỗi mệ thì dễ hiểu, lão quái tính nóng như lửa và trước đó đã phí sức khá nhiều, hộ pháp cố ý ném bỏ một ngọn Tam Lăng thích, lại chọc giận lão đuổi theo, quả đúng là khiến cho lão hao sức hơn nữa, nhưng còn gây hoang mang rồi hạ sát thì bốn tọa không sao hiểu nổi, vậy là thế nào?

Do Nhân Kiệt đáp:

- Trên đường chạy đến núi Long Trung, ti chúc không ngừng quay đầu nhìn tứ phía. Khi đến chân núi, ti chúc lại chạy bừa một vòng, sau đó làm ra vẻ sợ hãi và với thái độ mềm mỏng van vỉ lão quái. Ti chúc sợ dĩ làm như vậy chẳng qua muốn cho lão quái tin là ti chúc vốn có hện trợ thủ ở dưới chân núi này, nhưng rốt cuộc trợ thủ đã thất hện không đến.

Hoa Hoa công tử lại hỏi thêm:

- Vậy thái độ của lão quái thế nào?

- Lão quái nghe xong giận càng thêm giận, mắng ti chúc lòng dạ quá hiểm ác, định lừa lão vào bẫy, giờ âm mưu thất bại, lại còn mặt dạn mày dày van xin lão tha mạng thật là dê hèn vô sỉ, nhất định phải xé xác ti chúc làm muôn mảnh mới hả dạ...

- Công Tôn hộ pháp chống nổi môn Khảm Ly bách biến chưởng của lão quái ư?

- Đương nhiên là không, nếu chống nổi thì đâu cần dùng đến mưu kế!

- Vậy thì...

- Ngay khi lão quái vung ngũ chỉ chộp tới, ti chúc thành linh chỉ tay ra sau lưng lão quát: “nhanh lên, Long lão tam, bổ vào sau ót”. Lão quái lập tức rút cổ, lách sang bên và quay người, vung chưởng bổ ra sau... Hề hề, tiếp theo dù ti chúc không kể thì mọi người cũng rõ, kết quả lão quái một chưởng đánh vào khoảng không, và ngọn Tam Lăng thích này đã xuyên thủng sau ngực lão quái.

Hoa Hoa công tử vỗ tay:

- Hay, hay, quả là diệu kế, hôm nào về đến tổng đàn, bổn tọa bẩm rõ với giáo chủ, nhất định sẽ thưởng cho Công Tôn hộ pháp một lá Bạch kỳ!

Do Nhân Kiệt khom mình:

- Đa tạ hộ giáo!

Trong khi ấy, Tô Kim Phụng và Tiểu Bình đã mang thức ăn vào, bởi tất cả chỉ có sáu người, bèn ngồi chung một bàn.

Tam Mục Thần Ưng vốn tính kỹ lưỡng, thấy chỉ có một nữ tỳ bèn hỏi:

- Vị Tiểu Thanh cô nương kia đâu?

Tô Kim Phụng đáp:

- Có lẽ vì quá kinh hoàng nên đã lên cơn sốt, nô gia bảo thị đi ngủ trước rồi!

Sau đó nàng lần lượt rót rượu mời bốn vị thượng sai.

Hoa Hoa công tử ra chiều rất cao hứng, mời ly nào cạn ly ấy, không từ chối một ai.

Rượu đến nửa chừng, Hoa Hoa công tử him híp mắt nhìn Tô Kim Phụng nói:

- Về việc xe bạc bị cướp, ba vị giáo chủ đều hết sức quan tâm, nhất là đối với phân đàn Tương Dương, lát nữa Tô phân đàn chủ có thể bỏ ra chút thời giờ kể rõ với bổn tọa chăng?

Tô Kim Phụng nhoẽn cười nói:

- Vâng, mai này ở trước mặt các vị giáo chủ, những mong hộ giáo giúp đỡ nhiều cho. Kim Phụng luôn vui lòng đón tiếp hộ giáo hạ cố đến thăm...

Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ứng đều hết sức biết điều, không chờ tan tiệc đã lấy cớ mỗi một cần nghỉ ngơi sớm, lần lượt cáo lui rời khỏi. Do Nhân Kiệt cũng không ngoại lệ, đành theo sau lui ra.

Sau khi rời khỏi bàn tiệc, Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ứng cùng nháy mắt nhau và ngáp liên hồi, giục Âm Dương Tiêu đưa đến chỗ nghỉ.

Bốn người vừa ra khỏi Noãn các, Tiểu Bình bỗng từ sau đuổi theo đến, nhét một gói giấy nhỏ vào tay Do Nhân Kiệt và nói:

- Thuốc kim sang của Công Tôn hộ pháp đây!

Do Nhân Kiệt cầm lấy bóp nhẹ, biết không phải là thuốc kim sang, bèn cảm tạ và tiện tay nhét vào lòng.

Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ứng được đưa vào phòng ngủ của hai vị hắc bạch hộ đàn trước đây, còn Do Nhân Kiệt thì vẫn là chỗ ở cũ trước đây.

Đóng cửa phòng một mình ngồi trước đèn, Do Nhân Kiệt nghe lòng trĩu nặng vô cùng, chàng không hiểu nổi vì sao Tô Kim Phụng lại làm như vậy, nếu ngày mai mà Tô Kim Phụng không giải thích được thỏa đáng trong thư, chàng quyết định từ nay không bao giờ màng đến chủ tớ nàng nữa, thà làm một kẻ vong ân phụ nghĩa còn hơn.

Chàng chẳng rõ mình đã ngủ đi từ lúc nào, khi mở mắt thì ngoài song cửa trời đã hừng sáng, việc làm trước tiên của chàng là lấy phong thư trong lòng ra.

“Nhân Kiệt hiền đệ! Hiền đệ rất muốn biết về thân thế của Tiểu Thanh chứ gì? Sau đây chính là tóm lược về thân thế của Tiểu Thanh, nha đầu vốn họ Phùng, tên Tố Lan. Ba tuổi mất cha, chỉ sống nhờ mẹ. Lúc bảy tuổi, mẹ bị cường dân rồi giết chết. Tố Lan bơ vơ không nơi nương tựa, bị bọn vô lại bán thân vào thanh lâu. Biết kẻ đã cưỡng dân và hạ sát mẹ Tố Lan là ai chẳng? Hẳn chính là đường chủ Huyết Chuồng đường ngày nay trong tổng đàn Thiên Ma Giáo. Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ!

Giờ thì hiền đệ đã hiểu rồi chứ? Tố Lan với Kim Phụng không phải là chủ tớ, mà là tỷ muội cô di, Kim Phụng luyện võ chính là định báo mối huyết hải thâm thù cho vị tiểu muội yếu đuối này.

Thế nhưng, Kim Phụng tuy đã tập thành võ nghệ mà vẫn không sao hoàn thành tâm nguyện, nên chọn hạ sách đầu thân vào Ma giáo hy sinh thân sắc, mong kêu gọi được sự thềm thuồng của lão sắc ma ấy. Chẳng ngờ sự việc lại không đúng như ý muốn, lão ma ngật vì thân phận nên chưa có động tĩnh gì. Duy lão ma có một nam tử tàn ác chẳng kém gì cha, hôm nay tiểu sắc ma đã đến phân đàn, thôi thì cũng tạm an ủi phần nào.

Khi hiền đệ xem thư này, vị tiểu muội đáng thương của Kim Phụng hẳn đã phơi xác trên giường, và Kim Phụng cũng đã đi xa rồi! Hiền đệ tài trí hơn người, mai kia

bình ma, chỉ đệ mới đủ khả năng, xin hãy bảo trọng tẩm thân hữu dụng hầu tạo phúc cho võ lâm sau này. Nếu như hữu duyên, có thể sẽ còn gặp lại nhau. Giấy bút hạn chế, chẳng thể cặn lời, Tô Kim Phụng bách bái!”

Do Nhân Kiệt thừ ra hồi lâu bất động. Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vang lên. Do Nhân Kiệt vội vã vo tròn lá thư bỏ vào lòng.

- Công Tôn huynh đã thức chưa?

- Mới vừa thức, Hạ huynh đó ư?

- Thật quái lạ, trời đã sáng lâu rồi, chẳng hiểu tại sao chưa thấy mang trà nước đến nhỉ?

Đẩy cửa bước vào, chính là Bạch kỳ hộ pháp Tam Mục Thần Ứng Hạ Thủ Đạo.

Do Nhân Kiệt buột miệng hỏi:

- Tiền huynh đâu?

- Đang luyện võ trong cánh rừng phía trước!

Do Nhân Kiệt vừa định hỏi Đoạt Hồn Kim Tiêu phải chăng đang luyện tập bảy mươi hai thức kim bút tuyệt học Thiên Long. Bỗng thấy Âm Dương Tiêu Giản Biện Phác hơ hời chạy vào, thở hào hển nói:

- Nhị vị hộ pháp, hãy mau... qua xem... bên Hồng Lô đường như... như đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Tam Mục Thần Ứng vẻ hoài nghi hỏi:

- Sao biết đã xảy ra chuyện gì rồi?

Âm Dương Tiêu rút rè đáp:

- Mỗi sáng, hai vị đại tỷ hầu hạ phân đàn chủ đều đến nhà bếp trước tiên, hôm nào cũng vậy, chỉ hôm nay...

- Chỉ hôm nay là chưa thấy đến phải không?

- Vâng! Bởi trong phân đàn hiện đã không còn người sai bảo nên ti chức không chờ trời sáng đã nấu nước pha trà xong, nhưng đợi mãi...

- Giản hộ đàn có sang bên ấy xem qua chưa?

- Rồi! Chính vì vậy ti chức mới... thấy dường như... có điều gì không ổn.

- Không ổn như thế nào?

- Trên lầu dưới nhà đều im lìm không một tiếng động, ti chức cất tiếng gọi nhưng không ai trả lời, chỉ loáng thoáng nghe như trên lầu có tiếng rên rĩ rất khẽ, ti chức ngại vì chức phận, không dám lên lầu nên mới đến đây.

- Ai rên rĩ vậy?

- Rất giống tiếng của Thích hộ giáo!

Do Nhân Kiệt khoát tay nói:

- Đi! Chúng ta qua đó xem thử!

Hai người ra khỏi phòng thì gặp Đoạt Hồn Kim Tiêu.

Tam Mục Thần Ưng hồi hả nói:

- Tiền huynh hãy đi theo mau, dường như hậu viện có chuyện xảy ra!

Đoạt Hồn Kim Tiêu bước nhanh theo nói:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Cũng chưa rõ, chỉ biết dường như Thích hộ giáo đã thụ thương, đang nằm trên lầu rên rỉ, còn mấy ả nha đầu thì chẳng rõ đã đi đâu mất.

Đến dưới Hồng Lâu ở hậu viện, Tiền Hạ hai người chẳng chút do dự, cùng phi thân lên, vung chưởng bổ mở cửa sổ rồi phóng nhanh vào.

Do Nhân Kiệt dù không muốn nhưng sợ hai người sinh lòng ngờ vực, đành miễn cưỡng theo vào.

Trong gian phòng trên lầu, Hoa Hoa công tử hai mắt dờ dẫm, mặt mày vàng sạm, trông hệt như người chết. Ở góc kia, người xả thân báo thù là Phụng Tố Lan đã chết từ bao giờ.

Đoạt Hồn Kim Tiêu vội đến bên giường hỏi:

- Hộ pháp sao thế này?

Hoa Hoa công tử giọng căm hờn uể oải nói:

- Ắ tiện tỳ này... quả là ghê gớm... chẳng rõ ả ta... có dụng tâm khác...

Tam Mục Thần Ưng ngắt lời:

- Hộ giáo nên dưỡng thần là hơn, đừng nói gì nữa! Để ti chúc đi nấu một chén sâm mang đến, chỉ cần giữ vững chân khí, đừng để can dương hư thoát, không đáng ngại lắm đâu!

- E không xong đâu... hãy mau... chuẩn bị một cỗ xe... trở về tổng đàn... nếu gặp được... hai vị Nga Mi Đạo đường chủ... hy vọng còn... có cách cứu chữa... mau thu xếp đi!

Đoạt Hồn Kim Tiêu thấp giọng:

- Về tổng đàn, lỡ đến tai Vưu cô nương thì sao?

- Mặc thôi!

Đoạt Hồn Kim Tiêu ngoảnh lại nói:

- Công Tôn huynh chuẩn bị xe mau!

Do Nhân Kiệt đang nóng lòng sớm được rời khỏi, liền quay người phóng bước xuống lầu.

Lát sau, mọi sự đã thu xếp xong, bốn người cùng chung một xe, bắt đầu lên đường trở về tổng đàn.

Chuyến đi này của họ gồm một hộ giáo Huỳnh kỳ và ba hộ pháp, rời khỏi tổng đàn lúc trước tết, bôn ba hơn một tháng trời, cuối cùng tổng kết lại có hai đại thu hoạch. Một là Thích hộ giáo chính tay diệt trừ hai phân đàn chủ, hai là Thích hộ giáo đang trong tình trạng hấp hối.

Trên đường về rất thuận lợi, năm ngày sau đã đến phân đàn Gia Ngư. Kể cũng lạ, trong năm ngày qua tình trạng của Hoa Hoa công tử tuy không khá hơn, song cũng chẳng thấy tệ hại hơn.

Tiền Hạ hai người đều cho đó là nhờ vị đại hộ giáo này công lực thâm hậu, còn Do Nhân Kiệt thì nghi rất có thể là do Phùng Tố Lan đã định tâm sắp đặt bởi xét về hoàn cảnh lúc bấy giờ, nếu nàng muốn lấy mạng Hoa Hoa công tử, có thể nói chỉ cần cất tay là xong, thế mà nàng lại không làm như vậy. Có lẽ nàng nghĩ chỉ dờ sống dờ chết như thế này mới có thể khiến cho hai cha con dâm ma thấm thía cái gọi là nhân quả báo ứng.

Sau khi nghỉ ngơi tại phân đàn Gia Ngư, ngay đêm ấy lại tiếp tục lên đường, sang sông đi vào núi. Lần này thì Do Nhân Kiệt đã nhớ được chừng bảy tám phần mười đường lối.

Sang sông lên bờ, chừng hơn mười dặm đường là đã đến tổng đàn. Trước kia là cổ tình đi lòng vòng, mới có cảm giác xa xôi. Phen này vì Thích đại hộ giáo, nên chẳng ai còn lo ngại gì nữa, chừng canh hai thì tổng đàn đã hiện ra trong tầm mắt.

Bởi trước khi rời khỏi phân đàn Gia Ngư đã có cho bồ câu đưa tin, nên họ vừa đến cửa cốc thì đã có vô số đuốc lửa chờ sẵn.

Người đứng trước đám đông là một lão nhân y phục sang trọng, thân hình vạm vỡ, qua thần thái nôn nóng của lão ta, đủ biết lão ta chính là Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ.

Đứng sừng vai với Kim Hoa lão ma là một lão nhân đầu báo, tướng mạo rất hung ác, tay cầm một chiếc ống điều to cỡ cánh tay trẻ con, hiển nhiên đó là một món binh khí ngoại môn bằng thép ròng.

Cạnh lão nhân đầu báo không xa là chủ tổ Thủy Hỏa Song Cơ. Phía sau, ngoài những giáo đồ cầm đuốc soi sáng, còn có mười mấy người gồm cả nam nữ lão thiếu đều rất lạ mặt, có lẽ toàn là hộ pháp và hộ đàn thuộc Huyết Chưởng đường của lão ma.

Chỉ nghe Hoa Hoa công tử ở trong xe thấp giọng nói:

- Phía trước là những ai vậy?

Đoạt Hồn Kim Tiêu khẽ đáp:

- Là lệnh tôn và Hạ Hầu lão hộ giáo, cùng hai vị Nga Mi Đạo đường chủ, các vị hộ pháp Tôn, Trương, Triệu, Chư trong Huyết Chưởng đường!

Hoa Hoa công tử lại hỏi:

- Còn Vưu cô nương đâu?

Đoạt Hồn Kim Tiêu lắc đầu:

- Không thấy!

Hoa Hoa công tử thở phào:

- May quá... Tạ ơn trời phật!

Xe ngựa từ từ dừng lại, Tiền Hạ Do ba người lần lượt từ trên xe phóng ra, thông tay lui sang một bên.

Do Nhân Kiệt bắt trước điệu vẻ của hai người kia, cũng ra chiều lo âu sợ sệt.

Kim Hoa Ma bước nhanh đến gần xe, đánh mặt trầm giọng nói:

- Việc gì thế này hả?

Hoa Hoa công tử run giọng lí nhí đáp:

- Hải nhi nhất thời hồ đồ...

Kim Hoa Ma cầm lấy một ngọn đuốc trên tay một tên giáo đồ, soi vào trong và nghiêm giọng nói:

- Nam nhi đại trượng phu vui chơi chốc lát chẳng phải là không được, nhưng ta đã cảnh cáo người rất nhiều lần, nữ nhi đều là mầm họa, nhất là lũ hồ ly đã thành tinh trong võ lâm, càng phải tuyệt đối tránh xa, bây giờ xem tên súc sanh người ăn nói thế nào với Vưu cô nương đây!

Do Nhân Kiệt bỗng cảm thấy nơi vai có người bấm nhẹ, quay phắt lại nhìn, thì ra là Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư.

Xú Tỳ thấp giọng nói:

- Nhị vị đường chủ bảo hộ pháp sang kia một lát!

Do Nhân Kiệt đến trước Thủy Hỏa Song Cơ, khom mình nói:

- Kính chào nhị vị đường chủ!

Hỏa Cơ Giải Y Lôi tranh trước hỏi:

- Trong thư không được tận tường, chỉ nói là đã thọ thương bởi tay ân nhân, kẻ đó là ai vậy?

- Chính là Tô phân đàn chủ phân đàn Tương Dương của bốn giáo!

Thủy Cơ thẳng thốt:

- Thì ra...

Cùng trong lúc ấy, một tiếng thét kinh hãi vang lên từ phía xe ngựa, đó chính là Kim Hoa Ma Thích Bồn Vũ.

Chỉ nghe lão ma hốt hoảng gọi:

- Hạ Hầu huynh, hãy đến đây mau!

Lão nhân đầu báo đến gần hỏi:

- Thích lão, việc gì mà hốt hoảng lên thế?

Kim Hoa lão ma hồi hải nói:

- Chẳng rõ có phải là do lão phu quá nóng nảy hay không, xin Hạ Hầu huynh... hãy mau thăm mạch cho hần... tên súc sinh này dường như...

Lão nhân đầu báo gạt đầu, giắt ống điếu vào bên lưng và đưa ra năm ngón tay thô ngắn, cúi người thò vào trong xe, nhắm mắt ngưng thần xem xét nhịp mạch.

Kim Hoa lão ma đứng bên ra chiều hết sức bồn chồn, trong đêm xuân giá rét thế này mà trên trán lão ướt đầm mồ hôi.

Một hồi lâu sau, Hạ Hầu hộ giáo mới từ từ mở mắt ra, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị.

Kim Hoa lão ma đưa tay lau mồ hôi trán và hỏi:

- Thế nào?

Hạ Hầu hộ giáo quay người quát:

- Ngoài Tang, Giải nhị vị đường chủ, tất cả lui khỏi đây ngay!

Do Nhân Kiệt và Tiền, Hạ hai người đang định theo mọi người bỏ đi, Hạ Hầu hộ giáo quét mắt nhìn, đoạn hướng về ba người gạt đầu nói:

- Ba người này ở lại đây!

Ba người tuân mệnh ở lại, đón lấy ba ngọn đuốc của bọn giáo đồ, tạm giữ nhiệm vụ soi sáng.

Hạ Hầu hộ giáo chờ mọi người đi xa mới quay sang Kim Hoa lão ma gạt đầu và thở dài nói:

- Bây giờ chỉ còn trông vào Tang cô nương và Giả cô nương nữa thôi!

Kim Hoa lão ma quay nhìn Thủy Hỏa Song Cơ, mặt lộ vẻ hết sức ngượng ngùng, môi mấp máy muốn nói lại thôi.

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương chậm chậm đi tới, nắm lấy cổ tay Hoa Hoa công tử thăm mạch một hồi, đoạn lại xem mắt, lưỡi và khí sắc, ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng vung chỉ điểm vào trong xe, chỉ nghe hự một tiếng khẽ, Hoa Hoa công tử liền tức thì ngất đi.

Kim Hoa lão ma giật mình kinh hãi nói:

- Tang cô nương...

Hạ Hầu hộ giáo bình tĩnh nói:

- Ý của Tang cô nương hẳn là có một số điều không nên để cho Ngọc Lang lão đệ nghe biết!

Thủy Cơ gật đầu:

- Hạ Hầu hộ giáo nói không sai, tiện thiếp quả là có ý như vậy. Đồng thời, đi đường mệt nhọc, cũng nên nghỉ ngơi chốc lát.

Kim Hoa lão ma gật đầu:

- Chẳng hay Tang cô nương có cách giải cứu không vậy?

Thủy Cơ đưa mắt nhìn Hỏa Cơ, đoạn chậm rãi nói:

- Vừa rồi tiện thiếp với xá muội đã có bàn qua, muốn cho bệnh nhân chuyển nguy thành an, nghiêm túc mà nói chẳng phải là khó, chỉ cần theo tố nữ kinh...

Kim Hoa lão ma vội ôm quyền nói:

- Lão phu chỉ có mỗi một đứa con này, xin nhị vị cô nương cố gắng giúp cho!

Thủy Cơ chậm rãi nói tiếp:

- Tuy nhiên, tiện thiếp cần phải nói rõ trước điều này, đó là võ công của bệnh nhân rất có thể sẽ tiêu tan từ đó, đồng thời...

Kim Hoa lão ma sửng sờ:

- Đồng thời thế nào?

Thủy Cơ đáp:

- Vấn đề nòi giống e rằng cũng bị ảnh hưởng.

Kim Hoa lão ma tái mặt:

- Vậy là phế nhân còn gì?

Thủy Cơ khẽ thở dài:

- Do đó tiện thiếp với xá muội đều cho rằng, chúng ta không nên vội trong nhất thời mà làm, tốt hơn hết Thích lão nên bình tâm suy nghĩ cặn kẽ rồi hãy quyết định.

Nghe Thủy Cơ nói vậy, không một ai lên tiếng nữa, trong thoáng chốc hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có gió đêm thổi tạt, đuốc lửa phát ra tiếng phàn phật gây cảm giác rờn rợn.

Do Nhân Kiệt bỗng đi đến trước mặt Kim Hoa lão ma, khom mình nói:

- Ti chúc có một ý kiến, chưa rõ đúng hay sai? Nếu đường chủ không trách ti chúc mạo muội, xin hãy suy xét thử xem!

Kim Hoa lão ma quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu hỏi:

- Vị huynh đệ này là ai?

Đoạt Hồn Kim Tiêu cung kính đáp:

- Đây là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết! Công Tôn đại hiệp hiện là Hắc kỳ hộ pháp trong Nga Mi Đạo đường và cũng là một trong ba hộ pháp đã chọn từ Tam đường theo cùng chuyển đi.

- Vết sẹo trên mặt Công Tôn hộ pháp sao lại có vậy?

- Đó là do đã động thủ với Vu Khê lão quái mà ra! Nhân tiện xin báo cáo với đường chủ, Vu Khê lão quái đã bị Công Tôn hộ pháp diệt trừ rồi!

Kim Hoa lão ma, chủ tổ Song Cơ và Hạ Hầu hộ giáo nghe vậy thấy đều sửng sồ.

Kim Hoa lão ma như chưa nghe rõ trở mắt nói:

- Người nói sao? Vu Khê lão quái đã bị... hắc kỳ Công Tôn hộ pháp diệt trừ rồi ư?

- Vâng, đúng vậy!

Đoạt Hồn Kim Tiêu bèn lược thuật về sự việc do Do Nhân Kiệt đã kể lại.

Nghe xong, Kim Hoa lão ma không ngừng liếc mắt nhìn Do Nhân Kiệt, hiển nhiên đã đánh giá cao về Do Nhân Kiệt, đoạn ôn tồn hỏi:

- Công Tôn hộ pháp có cao kiến gì?

Do Nhân Kiệt lại khom mình nói:

- Đường chủ đã quá lời, có một người chắc đường chủ sớm muộn gì cũng nghĩ đến, theo ti chúc nghĩ, Tụ Thủ Thần Y ở Nam Dương Thái Bình trang rất có thể chữa khỏi bệnh cho Thích hộ giáo.

Kim Hoa lão ma vỗ tay mừng reo lên:

- Xem đó, tất cả chúng ta thật là hồ đồ, một vị thần tiên sống sẵn đó mà chúng ta lại chẳng ai nghĩ đến. Hay lắm, Công Tôn hộ pháp, chỉ việc nêu lên ý kiến này thôi, tình nghĩa giữa chúng ta cũng không bao giờ dứt được!

Đoạt khoát tay hờn hờ nói tiếp:

- Nào, nào đi, vào đi, mọi sự để sáng hãy tính!

Hôm sau, trời sáng không lâu, trong Thiên Ma cung bỗng ban ra một mệnh lệnh, mệnh lệnh này đã khiến cho tổng đàn Ma giáo từ trong chí ngoài, từ trên xuống dưới thấy đều chấn động.

Đó là một mệnh lệnh điều chuyển nhân sự, chỉ vắn tắt một câu như sau:

“Điều Hắc kỳ hộ pháp Ác Quân Bình Công Tôn Tiết thuộc Nga Mi Đạo đường vào nội cung giữ chức Hắc kỳ hộ giáo”.

Thử nghĩ xem, từ một Hắc kỳ hộ pháp thăng đến Hắc kỳ hộ giáo, đã vượt qua bao nhiêu cấp trung gian? Trong nội bộ ma giáo, điều khó khăn nhất chính là vấn đề thăng chức, vậy thử hỏi, các hộ pháp trong Tam Kỳ không ganh tị sao được?

Tuy nhiên, sau khi tin tức truyền ra, mặc dù có rất nhiều người không bằng lòng, nhưng mọi người đều biết bên trong ắt là có nguyên nhân, nên rất ít ai lên tiếng bất bình.

Sau cùng, mọi người đều đã hiểu rõ, sở dĩ Ác Quân Bình Công Tôn Tiết phen này được đặc thăng là vì đã trừ diệt được Vu Khê lão quái, thế là mọi người đều hết sức khâm phục. Các vị hộ pháp đều không khỏi tự hỏi, nếu như có một Vu Khê lão quái nữa, mình diệt trừ được chăng?

Mệnh lệnh ấy từ Ma cung đưa đến Nga Mi Đạo đường, rồi lại do Tham Tỳ và Dâm Tỳ đưa đến gian thạch thất, trong khi ấy Do Nhân Kiệt đang ngủ say sưa.

Hai thị tỳ gọi chàng thức giấc, sau đó hết sức cung kính trao cho chàng hai chiếc hộp gấm.

Do Nhân Kiệt chưa từng trông thấy thái độ lễ phép như vậy của hai nàng này, chàng thắc mắc ngồi bật dậy, đưa tay dụi mắt rồi chỉ hai chiếc hộp gấm hỏi:

- Cái gì trong ấy vậy?

Tham Tỳ khom mình đáp:

- Xin hộ giáo hãy tự mở ra xem!

Do Nhân Kiệt nghe lầm “hộ giáo” là “hộ pháp” nên cũng chẳng lưu ý, tiện tay cầm lấy một chiếc hộp gấm, mở nắp ra xem, liền lập tức sững sờ cả ra. Thì ra trong hộp là bốn hạt minh châu to cỡ trứng chim bồ câu.

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cho ai thế này?

Dâm Tỳ mỉm cười:

- Hộ giáo hãy lo thu xếp vào cung tạ ơn là hơn!

Tham Tỳ tiếp lời:

- Hộ giáo nếu có vậy gì quý trọng, tốt hơn hãy mang theo bên mình, có lẽ hộ giáo sẽ không bao giờ quay trở lại gian thạch thất này nữa đâu.

Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ hộp minh châu nói:

- Mấy viên minh châu này bốn tọa mang theo cũng là một sự vương bận, nếu bốn vị đại tỷ không chê ít ỏi, xin tặng cho bốn vị đại tỷ để làm kỷ niệm được chăng?

Hai thị tỷ nghe vậy vui mừng khôn siết, vội co gối cảm tạ rối rít. Đây là lần đầu Do Nhân Kiệt mới trông thấy nhóm Tứ Tỷ hành đại lễ như vậy, chẳng rõ vì hộp minh châu hay là vì chức vị hộ giáo mới được phong của chàng?

Ngoài ra còn một việc đáng nực cười nữa là vì Bạch kỳ hộ pháp Ba Thích Diêm La Hồ Chính Chi, đêm qua Do Nhân Kiệt buồn ngủ hết mức mà y cứ lải nhải hỏi mãi, vậy mà sáng nay lại im lặng đến lạ thường, không hề xuất hiện nơi lỗ nhỏ.

Trên đường vào Thiên Ma cung, Do Nhân Kiệt đã có thời gian suy nghĩ, chàng biết sự thăng chức lần này của mình chắc chắn là nhờ ở sức mạnh của Kim Hoa lão ma, nếu là luận công hành thưởng, chàng trừ đi một Vu Khê lão quái, cùng lắm cũng chỉ được thăng làm Bạch kỳ hộ pháp, thăng liền ba cấp như thế này hiển nhiên là do lời kiến nghị của tối qua.

Qua đó, chứng tỏ ba vị đường chủ Tam Đường mới thật sự là người có quyền hành trong tổng đàn Ma Giáo. Đồng thời chàng cũng dự liệu, mặc dù lần đầu này chàng được thăng làm Hắc kỳ hộ giáo, song trên thực tế không có nghĩa là chàng đã trở thành nhân vật cốt lõi trong Thiên Ma Giáo.

Chàng còn suy đoán, một Hắc kỳ hộ giáo mới được phong như chàng, nay vào Ma cung rất có thể ngay cả một vị giáo chủ cũng chẳng gặp được.

Vì sao? Vì đây chỉ là quyền lược cá nhân của Kim Hoa lão ma nhằm đền ơn cho chàng, còn đối với vị giáo chủ thì chớ hề có chút ấn tượng về chàng.

Quả nhiên chàng đã đoán đúng, chàng vừa đặt chân vào đến nội cung, trông hết như hoàng thành của Thiên Ma Giáo, đã thấy Kim Hoa lão ma cùng ba vị hộ pháp đang chờ sẵn.

Kim Hoa lão ma tiến tới, ôm quyền lên cười nói:

- Chúc mừng Công Tôn huynh...

Do Nhân Kiệt vội đáp lễ:

- Công Tôn mỗ đã hiểu rõ, đây hoàn toàn là do Thích lão đã tài bồi!

Lão ma quay lại chỉ ba hộ pháp nói:

- Đây là Tôn hộ pháp, Trương hộ pháp và Triệu hộ pháp trong Huyết Chuông đường của lão phu!

Do Nhân Kiệt vòng tay thi lễ:

- Tối qua đã hân hạnh được gặp rồi!

Tôn, Trương, Triệu ba người cùng đến gần, hành lễ tham kiến hộ giáo.

Kim Hoa lão ma chờ đôi bên hành lễ xong, hắng giọng rồi nói:

- Ba vị giáo chủ đang bận họp bàn về việc thư cảnh cáo, nhất thời không thể phân thân, đã đặc phái lão phu đại diện chuyển đạt ý đến Công Tôn huynh. Từ nay Công Tôn huynh ở trong hộ giáo đoàn, chuyển trách đối ngoại và chinh thảo. Hộ pháp và hộ đàn trong Tam Đường cùng phân đàn các nơi, nếu Công Tôn huynh thấy cần thiết, có thể điều độ bất kỳ lúc nào, sau đó chỉ cần nói rõ nguyên nhân với ba vị đường chủ Tam đường hoặc Huỳnh kỳ hộ giáo đương trực là xong!

- Đa tạ Thích lão đã chỉ điểm cho!

- Nếu Công Tôn huynh không thấy mệt nhọc, lão phu có việc này định phiền Công Tôn huynh một phen.

Do Nhân Kiệt sốt sắng đáp:

- Công Tôn mỗ rất sẵn lòng!

Lão ma lấy ra một cuộn giấy nhỏ nói:

- Đây là bức tranh Đường Nhân sơn thủy, nhờ Công Tôn huynh hãy đến Nam Dương, gặp Tụ Thủ Thần Y đổi lấy một gói thuốc cho tiểu nhi mang về!

- Có cần mời y đến đây chăng?

Kim Hoa lão ma lắc đầu:

- Nếu mời được thì quá tốt, nhưng chỉ e không phải dễ, đổi được một gói thuốc của y là tốt lắm rồi!

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một lúc, lại hỏi:

- Đúng như Thích lão đã nói, Tụ Thủ Thần Y tính rất quái đản, nếu vạn nhất gặp trở ngại, Công Tôn mỗ có thể tùy nghi hành sự chăng?

Lão ma mỉm cười:

- Đó chính là nguyên nhân chủ yếu mà lão phu sẽ phải nhờ đến Công Tôn huynh, lão phu chỉ có một mục đích, ngoài ra Công Tôn huynh cứ liệu mà hành động.

Thoáng ngưng một chút, đoạn lão lại thấp giọng nói tiếp:

- Lão phu đã bẩm rõ với ba vị giáo chủ và ba vị ấy đã chấp thuận, bằng lòng với toàn bộ lực lượng bổn giáo hậu thuẫn cho hai cha con lão phu.

- Vậy thì Công Tôn mỗ thu xếp lên đường ngay, cầu mong không phụ kỳ vọng của Thích lão.

Lão ma đưa tay chỉ Tôn, Trương, Triệu ba người nói:

- Ba người họ thân thủ đều tương đối. Công Tôn huynh hãy cho theo cùng để sai bảo khi cần, lão phu trông chờ tin lành, mong Công Tôn huynh sớm trở về.

Do Nhân Kiệt dẫn theo ba hộ pháp Huyết Chưởng đường khởi hành đến Nam Dương Thái Bình trang, mặc dù hai lần đều đến cùng một nơi, nhưng tâm trạng thì lại hoàn toàn khác biệt.

Bức tranh Đường Nhân sơn thủy là một vật báu vô giá, Tụ Thủ Thần Y lẽ nào chẳng động lòng? Nhưng chàng đâu mong muốn lấy được linh dược từ nơi Tụ Thủ Thần Y, bởi nếu Hoa Hoa công tử nhờ đó bình phục khang kiện, lương tâm chàng sao không khỏi ray rức đối với Phùng Tố Lan ở nơi chín suối?

Chàng cùng ba hộ pháp ngựa không dừng vó, ngoài mặt tuy ra chiều vội vã, song nội tâm thì hết sức lo âu, chàng thật mong Thái Bình trang bỗng dưng biến mất trên cõi đời này.

Phen này đối với chàng có thể nói như là tên đã lấp sẵn trên cung, chẳng thể không bắn đi. Bởi cho dù chàng không chấp thuận thì lão ma cũng phái người khác, còn như chàng cự tuyệt lão ma, số phận chàng trong Ma giáo kể như chấm dứt.

Vì thế chàng đã chấp thuận một cách sốt sắng, như vậy ít ra chàng cũng có thể vẫn nắm trong tay việc này, đường đến Nam Dương chẳng phải ngắn, chàng có thể lợi dụng khoảng thời gian ấy thư thả suy nghĩ, bằng cách nào mới có thể khiến cho tên hiếu sắc ma kia không bao giờ hãm hại được phụ nữ nữa, đồng thời vẫn không ảnh hưởng đến việc tiềm nhập của chàng?

Ngày thứ ba, bốn người đã đến huyện Thiên Môn, họ vào đến huyện thành chỉ mới là giờ thân, Do Nhân Kiệt ngồi trên lưng ngựa quét mắt nhìn quanh, bỗng quay sang Tôn hộ pháp lớn tiếng hỏi:

- Trong huyện thành này có nơi nào lý thú không?

Tôn hộ pháp nheo mắt:

- Ý hộ giáo là...

Do Nhân Kiệt nháy mắt ra hiệu, lớn tiếng nói tiếp:

- Đương nhiên là chỉ nơi có ăn có uống, có thể khiến tinh thần sảng khoái rồi!

Trong số ba người, Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy là trung hậu hơn hết, bởi y là Huỳnh kỳ hộ pháp nên Do Nhân Kiệt mỗi khi hữu sự đều bàn bạc với y trước, nhưng vị Thần Lực Thái Bảo này lại có một khuyết điểm, đó là đầu óc không được sáng suốt nhạy bén. Do Nhân Kiệt lúc này hỏi y vốn là có ngụ ý, song y lại lầm tưởng là chàng muốn tìm chỗ ăn uống.

Thế là y bèn đưa tay chỉ và nói:

- Quán ăn kia cũng khá lắm, trước đây ti chức có ghé vài lần, đến đó được chẳng?

Do Nhân Kiệt không tiện giải thích, đành gật đầu nói:

- Được, hãy đến đó vậy!

Bốn người vào trong quán ăn, chọn một bàn gần cửa, mỗi người tùy khẩu vị gọi lấy thức ăn, chờ gã phổ ky đi khỏi, Do Nhân Kiệt nhìn ba người hỏi:

- Vùng này vị nào quen thuộc nhất?

Tử Mẫu Kim Thoa chỉ Hắc Tâm Lỗ Ban nói:

- Triệu huynh đây!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Chứ không phải Tôn hộ pháp sao?

Tử Mẫu Kim Thoa cười nói:

- Tôn huynh chỉ là đi ngang qua, còn Triệu huynh đây thì đã từng là phân đàn chủ tại đây một thời gian khá lâu.

Do Nhân Kiệt quay sang Hắc Tâm Lỗ Ban hỏi:

- Triệu hộ pháp biết trong huyện thành này có tất cả bao nhiêu khách điểm chăng?

Hắc Tâm Lỗ Ban ngẫm nghĩ một lát, đoạn đáp:

- Lớn nhỏ dường như là năm...

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Bây giờ xin phiền Triệu hộ pháp hãy chịu cực một phen, đến năm khách điểm hỏi xem mỗi nơi còn lại bao nhiêu phòng trống.

Hắc Tâm Lỗ Ban y lời đứng lên.

Do Nhân Kiệt thấp giọng nói tiếp:

- Hãy đi ngã sau, đừng để kẻ khác nhìn thấy!

Chừng nửa giờ sau, Hắc Tâm Lỗ Ban trở lại báo cáo:

- Ba khách điểm Đại An, Thái Bình và Đệ Nhất đều còn rất nhiều phòng trống, Nhật Tân thì còn ba gian, chỉ Đông Lai là đông khách nhất, chỉ còn lại một gian thượng phòng.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Thôi được rồi!

Thần Lực Thái Bảo thấp giọng hỏi:

- Hộ giáo hỏi dò việc ấy phải chăng có dụng ý đặc biệt?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Ba vị hãy từ từ đoán thử xem!

Ba người lắc đầu không đoán ra nổi và Do Nhân Kiệt cũng không nói cho họ biết ngay tại sao chàng lại làm như vậy!

Bốn người rời khỏi quán ăn thì trời đã tối, Hắc Tâm Lỗ Ban bỗng hỏi:

- Hộ giáo định trọ ở khách điểm nào?

Do Nhân Kiệt không suy nghĩ đáp:

- Đông Lai!

Hắc Tâm Lỗ Ban ngạc nhiên:

- Đông Lai chỉ còn lại một gian thượng phòng, tại sao không đến Đại An, Thái Bình hoặc Đề Nhất?

Do Nhân Kiệt cười cười:

- Một gian thượng phòng luôn đại sảnh, bốn người trọ chẳng phải quá đủ ư?

Bốn người đến khách điểm Đông Lai, gian thượng phòng ấy chưa có ai thuê, nhưng lúc bốn người vừa vào đến hậu viện thì đã nghe tiếng gã chưởng quầy xin lỗi khách đến sau vì khách điểm đã hết phòng trọ.

Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt gọi ba người đến gần hỏi:

- Từ đây đến Nam Dương, đi qua ngoài Tương Dương, còn có phân đàn nào của bốn giáo nữa không?

Thần Lực Thái Bảo đáp:

- Chỉ còn một phân đàn nữa thôi.

- Ở đâu?

- Chung Tường!

- Phân đàn chủ võ công thế nào?

- Rất khá!

- Danh tánh là gì và xuất thân ra sao?

- Y là Dương Đại Niên, ngoại hiệu Tái Chư Cát, nguyên là đệ tử tục gia phái Võ Đang, pho Đại La Thần chưởng hỏa hầu khá tinh thâm...

Do Nhân Kiệt gật đầu, lần lượt nhìn ba người nói:

- Bây giờ ba vị hãy chú ý nghe đây, sáng sớm ngày mai, bốn tọa với Triệu hộ pháp sẽ thay đổi y phục và diện mạo của nhau, bốn tọa đầu tiên rời khỏi khách điểm, sau đó cứ cách nửa giờ, ba vị tuần tự rời khỏi, theo thứ tự là Trương hộ pháp, rồi đến Tôn hộ pháp, sau cùng là Triệu hộ pháp giả làm bốn tọa.

Thần Lực Thái Bảo thắc mắc nói:

- Hộ giáo...

Do Nhân Kiệt lắc đầu ngắt lời:

- Đừng hỏi nguyên nhân trước, địa điểm gặp lại nhau là phân đàn Chung Tường! Sau khi rời khỏi khách điểm tuyệt đối không được ngoái lại nhìn, khi nào đến Chung Tường mọi người sẽ rõ.

Hôm sau khi trời vừa ửng sáng, Do Nhân Kiệt đã với bộ dạng của Hắc Tâm Lỗ Ban Triệu Quang Hùng đầu tiên rời khỏi khách điểm Đông Lai, chàng giục ngựa ra khỏi thành, theo đường cái quan phóng đi như bay về hướng Chung Tường.

Sau đó, cách nửa giờ mọi người lần lượt rời khỏi theo đúng lời dặn của Do Nhân Kiệt.

Trước là Tử Mẫu Kim Thoa Trương Kính Đình, rồi đến Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy, sau cùng là Hắc Tâm Lỗ Ban Triệu Quang Hùng hóa trang thành Ác Quân Bình.

Trương Kính Đình và Tôn Tong Uy ra đi đều rất thuận lợi, nhưng khi đến lượt Hắc Tâm Lỗ Ban rời khỏi thì bị gã phổ ky trong khách điểm đưa tay ngăn lại.

Hắc Tâm Lỗ Ban bực tức nói:

- Làm gì vậy? Tiền bạc đã thanh toán trước rồi kia mà?

Gã phổ ky cười giả lả:

- Xin đại gia chờ hiểu lầm...

Hắc Tâm Lỗ Ban đưa tay xô ra và gần giọng nói:

- Đừng lồi thoi, lão tử phải đi ngay. Không có thời giờ nói chuyện bao đồng với người!

Gã phổ ky vội từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy xếp lại, đưa ra nói:

- Xin đại gia hãy xem cái này!

Hắc Tâm Lỗ Ban ngạc nhiên trố mắt hỏi:

- Ai đã trao cho người vậy?

Gã phổ ky vội đáp:

- Vị đại gia đã rời khỏi đây trước tiên vào lúc sáng sớm, có dặn tiểu nhân là phải trao tận tay đại gia, không được để người khác trông thấy.

Hắc Tâm Lỗ Ban ngớ người, vội đưa tay đón lấy, vội vã mở ra xem, đoạn liền thoáng biến sắc mặt, quay người quét mắt nhìn quanh, thấy không có ai, mới khẽ nói:

- Việc này không được cho ai biết, rõ chưa?

Gã phổ ky gật đầu lia lịa, ra chiều đã hiểu.

Hắc Tâm Lỗ Ban định thần lại, mới dắt ngựa vội vã ra khỏi khách điểm.

Từ Thiên Môn đến Chung Tường, đường cái quan được chia làm ba tại giữa Tôn Kiều và Phú Kiều, phía trái dẫn đến Trịnh Gia tập, phía phải dẫn đến Tam Dương điểm, đi thẳng mới là đến Chung Tường.

Trước đây không lâu, Tử Mẫu Kim Thoa và Thần Lực Thái Bảo đều đi theo con đường giữa, nhưng khi Hắc Tâm Lỗ Ban đi đến đây lại rẽ sang trái, đi về hướng Tam Dương điểm, chừng hơn nửa dặm là một khu rừng rậm rạp.

Ngay sau khi người và ngựa Hắc Tâm Lỗ Ban mất dạng trong rừng không bao lâu, nơi ngã ba đường liền có ba kỵ mã khác phóng như bay đến. Ba hán tử trên ngựa đều tuổi chừng trên bốn mươi, thấy đều mặc võ phục màu xanh, hông đeo túi tiêu, lưng giắt đơn đao, huyết Thái Dương nhô cao, hiển nhiên võ công khá thâm hậu.

Ba kỵ mã đến ngã ba đường thì chậm lại, hán tử đi giữa ngồi trên lưng ngựa cười ha hả nói:

- Mỗ nói thế nào? Ác Quân Bình lừa được kẻ khác chứ đâu thể lừa được Khoái Dao Thái Tuế này, nếu theo hai người thì đã mắc lừa rồi còn gì?

Hán tử bên trái hỏi:

- Theo Cao huynh thì hán thật sự định đến đâu?

- Đương nhiên là Đại Hồng Sơn rồi!

Hán tử bên trái thoáng ngạc nhiên:

- Đến gặp Đại Hồng song quái ư?

Khoái Dao Thái Tuế gật đầu:

- Rất có thể!

Hán tử bên phải xen lời:

- Lúc gần đây vẫn thường nghe thủ lĩnh chúng ta nhắc đến hai lão quái vật ấy. Cao huynh có biết họ thật sự là người như thế nào không?

Khoái Dao Thái Tuế chậm rãi nói:

- Hai lão quái vật ấy vốn là hai anh em khác họ, nhưng họ tên là gì thì không rõ. Từ khi ẩn dật trong Đại Hồng Sơn, hai người đã chia nhau một ở Bạch Long Trì nằm phía nam và một ở Hắc Long Trì nằm phía bắc đỉnh núi, do đó mọi người đã gọi họ là Bạch Long lão nhân và Hắc Long lão nhân. Còn về nguyên nhân để khiến mọi người xem họ như quái vật, nghe đâu là vì ở giữa Hắc Long Trì và Bạch Long Trì có một khoảng đất bằng có tên là Đầu Long Nhai. Lúc bình thường, hai người tuy tương thân tương ái, nhưng hằng năm vào ngày mười lăm tháng tám thì lại giở hết sở học giao đấu nhau tại Đầu Long Nhai, đến khi sức cùng lực kiệt mới chịu thôi.

Hán tử bên phải ngơ ngẩn:

- Vậy là nghĩa lý gì thế nhỉ?

Khoái Dao Thái Tuế mỉm cười:

- Rèn luyện võ công chứ còn gì nữa? Nếu không vậy thì một thân võ học của họ thoái phế còn gì?

- Nếu lỡ thất thủ thì sao?

- Hai người sống bên nhau đã ngót mấy mươi năm, dĩ nhiên là hiểu nhau sâu sắc. Tuy nhiên, trong mấy mươi năm qua, nghe đâu hai người đều thương tích đầy mình.

Hán tử bên phải lắc đầu:

- Quả đúng là hai lão quái vật!

Hán tử bên trái bồng quát:

- Chúng ta đi được rồi chứ?

Khoái Dao Thái Tuế gật đầu:

- Ủ! Đoạn đường này tuy không có ngã rẽ, nhưng gã này quỷ kế đa đoan, phải phòng xa mới được.

Thế là ba người liền giục ngựa phóng vút đi, khi sắp đến khu rừng, hán tử bên trái bồng lớn tiếng nói:

- Cao huynh, gặp rừng chớ vào, chúng ta nên...

Khoái Dao Thái Tuế ha hả cười vang:

- Lão Hàn, ngoại hiệu Xuyên Đông Nhất Báo của ngươi nên đổi lại là Xuyên Đông Nhất Thử thì đúng hơn! Ha ha ha...

Xuyên Đông Nhất Báo ấp úng:

- Tiểu đệ chỉ...

Khoái Dao Thái Tuế cười tiếp lời:

- Chỉ sao? Họ có bốn người, ta chỉ có ba, nếu họ muốn thẳng thắn xung đột thì hà tất tách ba người kia ra? Lão Hàn, đầu óc của con người cũng như ngọn dao, càng mài càng bén, để lâu không dùng ắt bị hoen rỉ, người cần phải dùng đến bộ óc nhiều hơn mới được.

Đoạn trong tiếng cười ha hả, hai đùi kẹp mạnh, dẫn trước xông vào rừng.

Xuyên Đông Nhất Báo cùng hán tử kia vừa định giục ngựa theo sau, bỗng nghe một tiếng kêu sừng sốt từ trong rừng vọng ra, tiếp theo chỉ nghe Khoái Dao Thái Tuế lớn tiếng nói:

- Hai người vào đây mau, quả nhiên đã có vấn đề!

Xuyên Đông Nhất Báo cùng hán tử kia vội vã phi ngựa vào rừng, chỉ thấy Khoái Dao Thái Tuế đã xuống ngựa, đang đứng chờ ra trước một gốc cây to.

Hai người phóng xuống ngựa, bước nhanh đến gần Khoái Dao Thái Tuế, Xuyên Đông Nhất Báo vừa đi vừa hỏi:

- Việc gì vậy?

Khoái Dao Thái Tuế đưa tay chỉ vào thân cây nói:

- Hãy xem, gã này khẩu khí to thật.

Xuyên Đông Nhất Báo ngược lên nhìn chỉ thấy trên thân cây có người dùng chỉ lực viết như sau:

“Gởi các vị, hãy báo ra động cơ theo dõi và do ai sai khiến, có thể miễn chết. Bằng không đừng mong sống rời khỏi đây. Đã rõ người, không cần đề danh”.

Xuyên Đông Nhất Báo bất giác quay người nhìn đảo đạc và nói:

(mất hai trang, tập 4 trang 97-98)

Xuyên Đông Nhất Báo trầm giọng:

- Đến nước này đôi bên cũng chẳng cần phải khách sáo nữa. Hiện tại người có bao nhiêu phục binh trong khu rừng này, tốt hơn người hãy gọi hết ra để các vị đại gia đây khỏi phải phiền phức.

Ác Quân Bình nghiêm mặt liếc mắt nói:

- Không thể thương lượng được nữa ư?

Xuyên Đông Nhất Báo cười hăng hắc:

- Thương lượng cái gì?

Ác Quân Bình đưa tay chỉ ngọn cây trước mặt:

- Khi nãy ba vị chẳng đã xem rồi là gì?

Khoái Dao Thái Tuế tiến tới xen lời:

- Người tưởng chúng lão tử đây là ai?

Ác Quân Bình hắng giọng:

- Cướp xe bạc, gửi thư cảnh cáo, hắn đều là kiệt tác của các vị chứ gì? Theo lẽ thì các vị là người của Thiên Đạo Giáo, nhưng đáng tiếc là các vị không nên đưa Tiêu Dao Thư Sinh ra làm giáo chủ.

Khoái Dao Thái Tuế lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

Ác Quân Bình mỉm cười:

- Vàng và thau đầu thể giống nhau được! Theo Công Tôn mỗi biết thì hạng như ba vị nếu đầu nhập vào tệ giáo thì còn có thể, nhưng phải biết nếu giáo chủ của quý giáo mà đúng thật là Tiêu Dao Thư Sinh, Công Tôn mỗi dám đánh cược, một ngày các vị cũng chẳng thể sống nổi.

Khoái Dao Thái Tuế tái mặt:

- Vậy chứ theo người thì giáo chủ của chúng lão tử là ai?

Ác Quân Bình nhếch môi cười:

- Theo Công Tôn mỗi thì chắc chắn không hề có Thiên Đạo Giáo nào cả!

Xuyên Đông Nhất Báo tức giận quát:

- Cao huynh khỏi lời thôi với hấn...

Khoái Dao Thái Tuế khoát tay ngắt lời:

- Cứ để hấn nói tiếp!

Đoạn quay lại Ác Quân Bình nói tiếp:

- Thôi được, cứ kể là người đã đoán đúng, quả là không hề có Thiên Đạo Giáo nào cả. Như vậy, theo người thì bọn ta từ đâu đến nào?

Ác Quân Bình ngẩng mặt:

- Công Tôn mỗi muốn các vị tự động nói ra!

Khoái Dao Thái Tuế cười khẩy:

- Ác Quân Bình, người có những gì, bọn ta hết sức hiểu rõ. Tục ngữ có câu: “không phải mảnh long chẳng qua sông”, nếu bọn ta ba người mà không gánh vác nổi việc này thì đầu lĩnh bọn ta đâu bao giờ bảo bọn ta đến đây. Hôm nay nếu bọn ta không nói thì người định thế nào?

Ác Quân Bình khoát tay:

- Vậy thì tốt đạo ra đi!

Khoái Dao Thái Tuế quay lại, hướng về hán tử đứng xa phất tay nói:

- Lão Liêu hãy đến đây hầu tiếp Công Tôn cao nhân và chiêu trước đi!

Hán tử họ Liêu hiển nhiên đã có chuẩn bị từ trước, liền quay người bước nhanh đến ngựa của mình, từ trên lưng ngựa cưỡi xuống một cái bao vải màu lam, lấy ra một món binh khí kỳ môn.

Ác Quân Bình đưa mắt nhìn, thì ra là một ngọn lang nha bổng, một môn binh khí rất hiếm thấy.

Hán tử họ Liêu tay cầm lang nha bổng sải bước đi tới, ôm quyền cao giọng nói:

- Xin bằng hữu ban chiêu!

Ác Quân Bình thần nhiên đưa tay chỉ ra sau lưng hán tử họ Liêu, mỉm cười nói:

- Người chuẩn bị tiếp chiêu kia kìa!

Hán tử họ Liêu ngoảnh lại nhìn, bất giác ngớ người, thì ra trên khoảng đất trống bên tây nam, chẳng rõ tự bao giờ lại xuất hiện một Ác Quân Bình khác nữa.

Hai Ác Quân Bình này diện mạo và y phục hoàn toàn như nhau, nhưng theo nhóm Khoái Dao Thái Tuế thì vị Ác Quân Bình vừa xuất hiện hiển nhiên mới là Ác Quân Bình thật sự.

Bởi vị Ác Quân Bình mới vừa xuất hiện này sau lưng có giắt một đôi Tam Lãng thích, còn vị Ác Quân Bình xuất hiện trước mặt hoàn toàn không có binh khí.

Do đó, hán tử họ Liêu lập tức chạy về phía Ác Quân Bình kia, vung lang nha bổng lên, cười hăng hắc nói:

- Đừng giở trò quái quỷ nữa, không giải quyết được vấn đề đâu, nàng dâu xấu xí sớm muộn gì cũng phải ra mắt cha mẹ chồng...

Ác Quân Bình mới xuất hiện gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, nàng dâu xấu xí sớm muộn cũng phải ra mắt cha mẹ chồng thôi!

Đoạn phất nhẹ tay áo, trong tay đã có thêm một ngọn roi đen nhánh và mềm mại dài hơn tám thước.

Hán tử họ Liêu kinh ngạc nói:

- Binh khí của các hạ...

Ác Quân Bình xuất hiện sau tùm tùm cười nói:

- Binh khí này có tên là Thái cực tiên, bằng hữu mới thấy lần đầu phải không?

- Sao các hạ không sử dụng Tam Lãng thích?

- Cũng giống như bằng hữu đã không sử dụng đơn đao vậy thôi! Nếu như bằng hữu đổi dùng đơn đao, Công Tôn mỗ sẽ đổi dùng Tam Lãng thích ngay!

Hán tử họ Liêu ngớ người, ngọn đơn đao giắt trên lưng y chẳng qua chỉ là để làm cảnh, ngọn lang nha bổng mới chính là vũ khí chuyên môn của y. Sở dĩ đầu lĩnh phen này đã phái y đi cùng chính là vì ngọn lang nha bổng có thể khắc chế Tam Lãng thích của đối phương, chẳng ngờ lúc này đối phương lại đưa ra Thái cực tiên, khắc tinh của lang nha bổng.

Giờ đây đối phương buông lời chế nhạo, bảo y đổi dùng đơn đao, làm sao y thực hành được?

Hán tử họ Liêu hết sức phân vân, nhất thời không biết quyết định ra sao, bèn quay lại nháy mắt ra hiệu với Khoái Dao Thái Tuế và lớn tiếng nói:

- Cao huynh thấy có lạ lùng không? Ác Quân Bình thành danh là nhờ ở Tam Lăng thích, vậy mà nay lại sử dụng Thái cực tiên, nhất định là phải có vấn đề, hai người tự xưng Ác Quân Bình này không chừng đều là giả mạo, theo Cao huynh thì chúng ta có nên...

Thì ra giữa ba người đã có thỏa thuận từ trước, nếu gặp tình thế gây cản, ba người sẽ liên thủ giáp công. Giờ đây hán tử họ Liêu nói như vậy chính là định xin ý kiến của Khoái Dao Thái Tuế.

Thế nhưng, hán tử họ Liêu đã quên là lúc này đang có đến hai Ác Quân Bình, họ chỉ hơn đối phương có một người, vậy thì việc liên thủ giáp công sao có thể đạt được hiệu quả?

Khoái Dao Thái Tuế liền lắc đầu nói:

- Chẳng kể thật hay giả, bây giờ người ta đã nể mặt thí giáo, thôi thì hãy nhân cơ hội này thọ giáo vài chiêu cũng tốt.

Hán tử họ Liêu biết Khoái Dao Thái Tuế phản đối việc áp dụng sách lược hỗn chiến, đành bấm bụng quay sang Ác Quân Bình đang cầm roi chờ đợi, cười hăng hắc nói:

- Các hạ đã nghe rõ rồi chứ?

Ác Quân Bình mỉm cười gật đầu:

- Hết sức rõ, giờ chỉ chờ bằng hữu xuất thủ nữa thôi!

Hán tử họ Liêu khế hắng giọng, bỗng bất thần lướt tới, ngọn lang nha bổng như tia chớp xuyên mây nhắm ngay ngực Ác Quân Bình xông tới.

Hán tử họ Liêu này quả là khôn ngoan, muốn cứu vãn sự thua thiệt về binh khí, chỉ có mỗi cách là xấp gần đối thủ và ra tay cực nhanh, không để đối thủ có cơ hội thi triển Thái cực tiên.

Thế nhưng, Ác Quân Bình sớm đã phòng bị, vừa thấy đối phương xuất chiêu như vậy, biết ngay hán tử họ Liêu đã có ý khiếp sợ, bèn lách người sang bên bảy tám thước. Thái cực tiên vung lên, nhắm ngọn lang nha bổng trong tay đối phương quăng tới.

Hán tử họ Liêu dĩ nhiên đâu để binh khí bị quấn giữ, người xoay nhanh như chong chóng, rút lang nha bổng về, ngũ chỉ vươn ra, định chop lấy ngọn Thái cực tiên của đối phương.

Kể ra cũng là dị số, Ác Quân Bình chẳng rõ chân bị vướng phải vật gì, người bỗng lảo đảo, ngọn Thái cực tiên trong tay chậm lại, liền bị hán tử họ Liêu chop trúng.

Hán tử họ Liêu ha hả cười vang:

- Các hạ sử dụng ngọn roi này gượng gạo quá!

Trong tiếng cười, tay nắm đầu roi giật mạnh, người thừa thế sẵn tới, đương nhiên y chẳng phải có ý định đoạt lấy ngọn Thái cực tiên, mà chỉ muốn xáp gần đối phương, rút lang nha bổng tấn công bất ngờ.

Khoái Dao Thái Tuế hét to:

- Lão Liêu, buông tay mau!

Song đã muộn, hán tử họ Liêu nằm mơ cũng chẳng ngờ tới, đó chính là định tâm của đối thủ, y vừa giơ ngọn lang nha bổng lên thì Tam Lăng thích của đối phương đã xuyên vào yết hầu của y.

Khoái Dao Thái Tuế nghiêng răng, vừa định tung mình lao ra thì Xuyên Đông Nhất Báo đã tranh trước một bước.

Xuyên Đông Nhất Báo không giở trò về binh khí, chỉ sử dụng ngọn đơn đao vốn giắt trên lưng. Ác Quân Bình vừa thấy Xuyên Đông Nhất Báo vung đao lao tới, bỏ cả Thái cực tiên và Tam Lăng thích, tiện tay nhặt lấy ngọn lang nha bổng của hán tử họ Liêu, cầm trong tay nhắc thử, mỉm miệng cười chờ đợi, ra chiều khá hài lòng về kích thước và trọng lượng của ngọn lang nha bổng.

Xuyên Đông Nhất Báo thấy vậy không khỏi kinh ngạc lẫn tức giận, đứng lại trở đao toét miệng mắng:

- Mẹ kiếp, người có sĩ diện không chứ?

- Sĩ diện chỉ là phụ, tính mạng là trên hết! Nếu bằng hữu biết điều, ngay lúc này cũng chưa phải muộn, chỉ cần báo ra danh tánh chủ nhân của các vị và động cơ theo dõi hôm nay, thì giữa chúng ta có thể bỏ qua nợ cũ và tiền đồ của các vị kể từ nay chúng tôi cũng có thể sắp xếp cho!

Xuyên Đông Nhất Báo giận dữ gầm to:

- Lão, mẹ kiếp!

Đoạn tung mình vung đao lao tới.

- o O o -